

ΕΤΟΣ Α'—1898

+ ΑΡ. 12 +

1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Octave Feuillet

Η μάγισσα (La Fée)

Δραμάτιον

Μετάφραση: Χ. Άννινος

Εθνική Αγωγή, Αθήνα

1. ετ. Β', τχ. 12, 15 Ιουνίου 1899, σ. 179-183
2. ετ. Β', τχ. 13, 1 Ιουλίου 1899, σ. 199-202
3. ετ. Β', τχ. 14, 15 Ιουλίου 1899, σ. 214-218
4. ετ. Β', τχ. 15, 1 Αυγούστου 1899, σ. 233-236

Νομίζομεν ὅτι παρέχομεν ἐξαιρετον ἀνάγνωσμα εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς» διὰ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ κατωτέρου ἔργου τοῦ Φεγιέ, τὸ ὅποτον μεθ' ὅλον τὸν ἄθρον καὶ εἰδυλλιακὸν αὐτοῦ χαρακτηῖρα εἶνε κατὰ βάθος καὶ διδακτικώτατον. Σ. τ. Δ.

1. Η ΜΑΓΙΣΣΑ

[Δραμάτιον Ὀκταβίον Φεγιέ κατὰ μετάφρασιν Χ. Ἀρνίνου]

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ, κόμης, ἡλικίας 32 ἐτῶν. — ΕΚΤΟΡ ΜΩΛΕΟΝ, ὑποκόμης, ἡλικίας ἐτῶν 30. — Δεσποινὶς ΑΡΤΕΜΙΣ ΚΕΒΡΑΙΚ, φαινομένη ἐξηκοντούτις. Ἔχει τὴν κόμην φαίαν, ἀφθόνως ἐπιπεπασμένην διὰ κόνεως, ἐνδυμασίαν ἀνάλογον πρὸς τὴν φαινομενικὴν ἡλικίαν τῆς, ἀλλὰ λίαν ἐπιμελημένην. — ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ὑπηρέτης αὐτῆς, φαίνεται ὀγδοηκοντούτης. Ἔχει τὴν κόμην καὶ τὰς σφρὺς λευκάς. Φέρει ἀναξυρίδα βραγείαν μέλαιναν καὶ περικνημίδας τοῦ αὐτοῦ χρώματος. — ΥΨΟΝΕΤΟΣ, θεράπων τοῦ ὑποκόμητος· φέρει οἰκοστολήν.

Ἐποχὴ σύγχρονος. Ἡ σκηνὴ συμβαίνει ἐγγύτατα τοῦ δάσου τῆς Βροσευλιάνδης, ἐν Βρετανίᾳ, περιφήμου διὰ τὰς φανταστικὰς παραδόσεις τῶν ἐκεῖ που κείται ἡ πηγὴ τοῦ μάγου Μερλίου.

Τὸ δράμα διεξάγεται ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς δεσποινίδος Κερδίᾳ. Αἰθουσα ἐπαύλεως. Πρὸς τὰριστερὰ ἐστὶ καὶ παράθυρον. Εἰς τὸ βάθος σκευοθήκη, παρ' αὐτὴν δὲ θύρα δίφυλλος. Ἀριστερόθεν τῆς σκευοθήκης θύρα μικρότερα. Ἀπέναντι τῆς ἐστὶς πρὸς τὰ δεξιὰ ἑτέρα θύρα. Εἰς τὸ μέσον τράπεζα, καναπές, κλειδοκύμβαλον.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΜΟΝΗ

ΣΚΗΝΗ Α'

Εἶνε δείλη Διπλοῦς κηροστάτης εἶνε ἀνημμένος ἐπὶ τῆς ἐστίας. Ἄμα τῇ ἄρσει τῆς αὐλαίας ὁ Φραγκίσκος ἀνάπτει καὶ δευτέρον κηροστάτην ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ Κομίγγιος ἐμφανίζεται ἐν τῇ πρὸς ἀριστερὰν τῆς σκευοθήκης θύρᾳ τοῦ βάθους, εἰσέρχεται ἄνευ διατυπώσεων, ὠχρότατος καὶ περιέρχεται ταχέως τὸν θάλαμον, ὅτε διακρίνει τέλος τὸν Φραγκίσκον.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ καὶ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ἄ! τέλος πάντων! . . . νὰ μιὰ μορφὴ ἀνθρώπου. (Κυτᾶζει τὸν Φραγκίσκον, ὅστις κεκυφὼς ὅπουσὺν τὸν ἐπιθιλέπει προσεκτικῶς. Ὁ Κομίγγιος καθ' ἅπασαν τὴν σκηνὴν ταύτην καὶ μέχρι τῶν μέσων τῆς ἐπομένης τηρεῖ ἦθος σκυθρωπὸν καὶ ἀπαθές. Καθ' ἑαυτὸν) Τί παράξενος γέρος! . . . (Μεγαλοφώνως) Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε . . . δὲν μοῦ λέγετε, παρακαλῶ, ποῖος εἶνε ὁ οἰκοδεσπότης αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

(δυσθύμως, μετὰ φωνῆς βραδείας καὶ βραγχνῆς)

Αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ; . . . Μία κοτζᾶμ ἔπαυλις με ἀυλήν, με κῆπον, με λιβάδι διὰ δύο ἀγελάδας, με φούρνον, με περιστεριῶνα, με ἰδιαίτερα διαμερίσματα διὰ τοὺς ὑπηρέτας. . . Ἀκοῦς ἐκεῖ σπίτι! . . . Τοῦ λόγου σας, κύριε, μήπως καταικεῖτε σὲ κανένα βασιλικὸ παλάτι;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Δὲν ἐννοῶσα νὰ σας προσβάλω, κύριε· σεῖς εἴσθε λοιπὸν ὁ ἰδιοκτῆτης αὐτῆς τῆς ἐπαύλεως;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Ὁ ιδιοκτήτης; . . . Ὁχι, κύριε· δὲν εἶμαι ιδιοκτήτης ἐγώ· εἶμαι ὑπηρέτης. Ὑπηρέτης εἰς τὰς διαταγὰς σας . . . δηλαδή φθάνει νὰ μὴ μὲ βάλετε σὲ πολὺν κόπον, διότι ἔχω ἡλικίαν ὅπου μοῦ ἐπιτρέπει νὰ μὴ πολυσκοτίζωμαι διὰ κἀνένα, ἐκτὸς τῆς κυρίας μου.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Πολὺ σωστά, φίλε μου. Καὶ ἡ κυρία σου θὰ εἶνε βέβαια ἐκείνη μὲ τὸν πέπλον, τοῦ ἐμβήκε πρὸ ὀλίγου εἰς αὐτὴν τὴν κατοικίαν. Ἦθελα νὰ τῆς ζητήσω συγγνώμην, ἐπειδὴ φοβοῦμαι ὅτι τὴν ἐτρόμαξα. Κατὰ τύχην τὴν συνήντησα τώρα τὸ βράδου βράδου εἰς τὸ δάσος ἐδῶ σιμά . . . τὸ δάσος τῆς Βροσελυάνδης, νομίζω . . . πλησίον εἰς τὴν περιφέρημον πηγῆν τῶν Μοιρῶν . . . τοῦ Μερλίνου . . . δὲν ξεύρω καλὰ πῶς τὴν λέγουν.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Πηγὴν τοῦ Μερλίνου . . . μάλιστα, τοῦ μάγου Μερλίνου . . . (Μειδιῶν) Κακὸς τόπος διὰ τὰς συναντήσεις, νέε μου! . . . Αἴ! . . . αἴ! . . . (Γελᾷ μὲ γεροντικὸν γέλωτα).

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Τί παράδοξος γέρος! . . . (Μεγαλοφώνως) Ἐνόμιζα ὅτι εἶχεν ἀποπλανηθῆ καὶ ἠθέλησα νὰ τῆς προσφέρω τὰς ἐκδουλεύσεις μου . . .

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Αἴ! . . . αἴ! . . . Ἔτσι, αἴ, κύριε;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Αὐτὴ ὑποθέτω ὅτι ἐφροβήθη καὶ τοιουτοτρόπως, ἔνεκα αὐτῆς τῆς παρεξηγήσεως, ἤλθαμεν ὡς ἐδῶ, ἐκείνη μὲν φεύγουσα, ἐγὼ δὲ τρέχων ἀπὸ πίσω της . . . Νομίζεις ὅτι θὰ συγκατατεθῆ νὰ δεχθῆ τὰς ἐξηγήσεις μου;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (μετὰ χάριτος)

Ὦ, βέβια! . . . τὸ πιστεύω. Αἴ, αἴ! . . . (Γελᾷ παρατηρῶν αὐτὸν μὲ πονηρὸν βλέμμα καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ θύραν).

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Μὲ περιπαίζει τάχα αὐτός; Γιὰ νὰ ἰδοῦμε. (Μεγαλοφώνως) Δὲν μοῦ λέγεις, φίλε μου, πῶς λέγεται ἡ κυρία σου;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Ὀνομάζεται δεσποινὶς Ἄρτεμις Κερδοῖκ· ἀλλὰ ἐδῶ εἰς τὸ χωριὸ τὴν ἀποκαλοῦν συχνότερα: ἡ μάγισσα τῆς Βροσελυάνδης.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ἡ μάγισσα! . . . (Καθ' ἑαυτὸν) Περιέργον! (Μεγαλοφώνως) Ἡ μάγισσα, εἶπες; . . . Καὶ θὰ εἶνε ὠραία, φαντάζομαι, ἀφοῦ εἶνε τέτοια;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Ὦ, ὠραιότατη, κύριε . . . τοῦλάχιστον γιὰ τὰ μάτια τὰ δικὰ μου.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Εἶνε νέα, ἀλήθεια;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Νέα; . . . ναί· τοῦλάχιστον σχετικῶς.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Σχετικῶς μὲ τί;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Σχετικῶς μ' ἐμένα.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Μὰ σὺ θὰ εἶσαι ἑκατὸν χρονῶν τὸ ὀλιγώτερον.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Ἐβδομήντα ἑννέα, κύριε. Θὰ τοὺς κλείσω τὴν παραμονὴν τοῦ Χριστοῦ.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Μὰ τότε λοιπὸν ἡ κυρία σου θὰ εἶνε . . .

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Πενῆντα ἑννέα ἐτῶν, κύριε. Θὰ τὰ συμπληρώσῃ τὸν Μάϊον.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (ζωηρῶς, ἀλλὰ μετὰ σοβαρότητος)

Περιττὸν νὰ τὴν ἐνοχλήσῃς, γέροντά μου. Συλλογίζομαι ὅτι ἀρκετὰ ἤδη ἐταράχθη ἀπὸ τὴν ἀδιακρισίαν μου. (Καθ' ἑαυτὸν, ἐρχόμενος εἰς τὸ προσκήνιον) Εἶνε ἐμπαιγμός! . . . Μία ἰδιοτροπία τῆς τύχης μ' ἔκαμε νὰ εὐρεθῶ ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ γέρω-ξεκουτιάρη καὶ μιᾶς γεροντοκόρης ἐπαρχιώτισσας, μισότρελλης ἴσως . . . Ἀδιάφορον! Δὲν θὰ κοπιᾶσω νὰ διαλευκάνω αὐτὸ τὸ μυστήριον. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν θὰ ὑποστῶ ἐπὶ πλέον τὸ ἄχθος ζωῆς μισητῆς . . . Ἦδη ἀπὸ τριῶν μηνῶν ἡ ζωὴ μου ἐκρέματο ἀπὸ μίαν μόνην κλωστήν, ἀπὸ τὴν περιέργειαν. Ἴδου ὅπου θραύεται καὶ ἡ κλωστή αὕτη. Ἐτελείωσε! (Πρὸς τὸν Φραγκίσκον, προσφέρων αὐτῷ χρήματα) Πᾶρε, γέρο μου, αὐτὰ καὶ ἔχε γειά! . . . (Προχωρεῖ ἐν βῆμα, εἶτα ἐπιστρέφει) Πές μου . . . (Καθ' ἑαυτὸν) Ναί! . . . δὲν εἶνε ἄσχημη αὐτὴ ἡ ἰδέα . . . (Μεγαλοφώνως) Αὐτὴ ἡ πηγὴ τοῦ Μερλίνου εἶνε πολὺ βαθεῖα;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (παρατηρῶν αὐτὸν ὑπόδρα)

Ἄρκετὰ βαθεῖα ὥστε νὰ ἤμπορῆ νὰ πνιγῆ μέσα ἓνα σκυλί.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (βλέπων αὐτὸν ἀτενῶς)

Τί ἐννοεῖς;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

(τονίζων εὐσταθῶς τοὺς γεροντικούς του λόγους)

Ἐννοῶ ὅτι ἓνας χριστιανός, ὁ ὁποῖος ἀποφασίζει νὰ πνιγῆ, δὲν εἶνε ἄλλο παρά σκυλί.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (μετὰ σφοδρότητος)

Καὶ πῶς γνωρίζεις ἐσὺ πῶς θέλω ἐγὼ νὰ πνιγῶ; . . . Ἐβάλλθηκες νὰ μὲ κατασκοπεύσῃς; . . . σ' ἐπλήρωσαν γιὰ νὰ μοῦ τὸ πῆς αὐτό;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Μὰ ἐσεῖς φανερώνατε καθαρὰ τὸν σκοπὸν σας . . . δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε κἀνένας μάντις γιὰ νὰ τὸν μαντεύσῃ . . . Αἶ, κύριέ μου, καλὰ λέγουν ὅτι καθὲ ἐποχὴ ἀλλάζουσιν καὶ τὰ ἤθη. Ὁ παπποῦς καὶ ὁ πατέρας ἴσως τῆς εὐγενείας σας θὰ ἐφρονεύθησαν εἰς κἀμμίαν μάχην . . . διὰ τὴν πατρίδα των . . . καὶ σεῖς θέλετε νὰ πέσετε νὰ πνιγῆτε μέσα σὲ μιὰ γούβα . . . ἔτσι, γιὰ τὸ κέφι σας . . . Αὐτὸ εἶνε ἡ πρόδοδος, ποῦ λέγουν! αἶ, αἶ! . . .

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (ἀπειλητικῶς)

Ἄ! . . . παληόγερε!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Ναῖσκε! . . . παληόγερους εἶμαι, ἀλήθεια· γέρος ὅπου ἔλαβα κ' ἐγὼ εἰς τὴν μακρινὴν μου ζωὴν πολλὰς ἀφορμὰς νὰ σιχαθῶ τὴν ζωὴν καὶ ν' ἀποφασίσω νὰ πετάξω αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸ κουφάρι σ' ἓνα λάκκο. Καὶ μῶλα ταῦτα τέτοια ἰδέα ποτὲ δὲν μοῦ ἐπέρασε ἀπὸ τὸν νοῦν, ἐπειδὴ, ἂν μοῦ ἔλειψε καμμιά φορά τὸ ψωμί, ποτὲ δὲν μοῦ ἔλειψεν ἡ καρδιά.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ἀχρεῖε! . . . Ποῖος σ' ἐπλήρωσε, καὶ πάλι σ' ἐρωτῶ, νὰ μοῦ ὁμιλῆς ἔτσι; Ἐστὶ ὅμως δὲν εἶσαι παρά ὄργανον κατώτερον τῆς σκευωρίας, ἢ ὅποια ἐπλέχθη τριγύρω μου . . . δὲν θὰ τὰ βάλω μαζί σου, ὄχι! θ' ἀναζητήσω τοὺς πρωτογούρους αὐτῆς τῆς ἐλεεινῆς καμφοῦρας καὶ θὰ τοὺς δείξω ὅτι μαζί μου δὲν γελᾷ κανεὶς δωρεάν. Ποῦ εἶνε ἡ κυρία σου; Τώρα θέλω νὰ τὴν ἰδῶ . . . τώρα ναί! . . .

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Νά την, κύριε. (Ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ θύρα ἀνοίγεται καὶ ἐμφανίζεται ἡ δεσποινὶς Κερδίχ).

ΣΚΗΝΗ Β'

ARTEMIS καὶ οἱ RHΘENTΕΣ.

(Ἡ δεσποινὶς Κερδίχ σταματᾷ εὐθὺς ὡς εἰσέλθῃ).

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (μετ' ἀποτόμου ὕφους)

Ἄ! πολὺ καλὰ . . . Κυρία . . . δεσποινίς . . . (Προχωρεῖ ἀποφασιστικῶς δύο βήματα πρὸς αὐτὴν καὶ σταματᾷ ἐξαίφνης, μένων ἐνεὸς πρὸ τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἀξιοπρεποῦς ἤθους τῆς πρεσβυτιδος. Προσκλίνει ἐνώπιόν της).

ARTEMIS

Τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος, Φραγκίσκε;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Ὁ κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ πνιγῇ, κυρία.

ARTEMIS (μὲ φυσικὸν καὶ ἀξιοπρεπὲς ὕφος)

Τί σημαίνει αὐτό; (Ὁ Κομιγγίος τὴν βλέπει ἐναλλάξ μετὰ στενοχωρίας καὶ ὑποψίας) Κύριε . . . ἀφοῦ ἐμβῆκα τέλος πάντων μέσα εἰς τὸ σπίτι μου, ἐνόμιζα ὅτι εἶχα ἀπαλλαγῆ τῆς καταδιώ-

ξείως σας, τῆς ἀληθῶς ἀκατανόητου. Ματαίως προσπαθῶ νὰ ἐνθυμηθῶ . . . δὲν σὰς γνωρίζω, κύριε. Τί ἀγαπάτε ἀπὸ ἐμέ;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Δεσποινίς . . . κυρία . . . δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω . . . Εἶνε ἀδύνατον. (Τὴν παρατηρεῖ ἐκ νέου).

ARTEMIS

Ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ σας, κύριε, φαίνεσθε ἀνθρωπος ἔχων σώας τὰς φρένας, καὶ ὅμως . . .

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ἡ συμπεριφορὰ μου φαίνεται τρελλή ὅσον καὶ ἀπρεπής. Αὐτὸ δὲν θέλετε νὰ πῆτε; (Μετὰ πολλῆς ἀβρότητας) Ἀλλὰ πιστεύσατε τὴν διαβεβαίωσίν μου, κυρία· αἱ παράδοξοι περιστάσεις, τῶν ὁποίων εἶμαι τὸ παίγιον, δικαιολογοῦσι τὴν συμπεριφορὰν αὐτὴν, ἥτις σὰς φαίνεται ἀκατανόητος. Ἄλλως τε ἤρκεσε νὰ σὰς ἴδω κατὰ πρόσωπον ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν, διὰ νὰ πεισθῶ ὅτι κυρία εἶα σεῖς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀνεμίσθη εἰς σκευωρίαν, θλιβομαι δὲ πάρα πολὺ διὰ τὴν ἐπίμονον ἀδιακρίσιαν, τὴν ὁποίαν ἐδείξα πρὸς ὑμᾶς.

ARTEMIS (μειδιῶσα ἐλαφρῶς)

Πιστεύω μάλλον ὅτι ἤρκεσε νὰ με ἰδῆτε κατὰ πρόσωπον διὰ νὰ μεταμελήθητε εὐκρινῶς, διότι με ἠκολούθησατε. Πολλὰι γυναῖκες ἴσως, καὶ συνομήλικές μου ἀκόμη, δυσκολώτερα θὰ ἐσυγχώρουν αὐτὴν τὴν τωρινὴν σας μεταμέλειαν παρά τὴν προηγουμένην προσβολὴν . . . Ἐγὼ ὅμως, χάριτι θεῆς, σὰς συγχωρῶ ἐκ καρδίας καὶ διὰ τὴν μὲν καὶ διὰ τὴν δέ.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Δεσποινίς, βαρέως με ἀδικεῖτε, ἐὰν νομίζετε ὅτι ὑπῆρξατε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐρωτοτροπίας ἐνὸς ματαιοδόξου. Εἶμαι, καθὰ ἔλαβον ἤδη τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶπω, τὸ παίγιον περιστάσεων ἀληθῶς παραδόξων . . . καὶ . . .

ARTEMIS

Ἀρκεῖ, κύριε· ὁ καθεὶς ἔχει τὰς περιστάσεις του. Ἀλλὰ τέλος πάντων, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ ἀφορμὴ, ἐτρέξατε ἀρκετὰ· δὲν ἐπιθυμεῖτε ν' ἀναπαυθῆτε ὀλίγον;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ἔ! νὰ σὰς ἐνοχλήσω ἐπὶ πλέον; . . . ἄπαγε!

ARTEMIS

Δέν μ' ἐνοχλεῖτε . . . ἀπ' ἐναντίας, κανεὶς ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἀφοῦ πλέον καθησυχάσῃ, τὸ ἀντικείμενον τοῦ τρόμου του καὶ σὰς ὁμολογῶ ὅτι πολὺ μ' ἐτρομάξατε πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ δάσος. Μείνετε λοιπόν . . . ἐκτὸς ἐὰν τὰ μέρη μετεβλήθησαν καὶ ἂν ἀντὶ νὰ με φοβίζετε σεῖς, σὰς προξενῶ τώρα ἐγὼ . . .

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (μετ' ἄβρας χειρονομίας)

Ἐπιτρέψατέ μου τουλάχιστον νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν ἑαυτὸν μου κανονικώτερον ὀνομάζομαι κόμης Ἐρρίκος Κομίγγιος.

ΑΡΤΕΜΙΣ

Καθίσατε λοιπὸν, κύριε Κομίγγιε. (Δεικνύει αὐτῷ καναπὸν παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ κάθηται πλησίον του. Ὁ Φραγκίσκος ἀπὸ τῆς εἰσόδου τῆς κυρίας του παρακολουθεῖ τὴν συνδιάλεξιν μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ μειδιῶν, διατηρεῖ δὲ τὸ ἦθος τοῦτο καθ' ἅπασαν τὴν σκηνήν· μόνον ὅταν προσκαλεῖται νὰ ὑπηρετήσῃ, παραιτεῖ τὴν τοιαύτην ἐκστατικὴν ἔκφρασιν καὶ σκυθρωπάζει). Δὲν ἔχομεν ὅμως φωτιάν, Φραγκίσκε . . . ἐπαγώσαμεν, δὲν ἀκούς;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (δύσθυμος)

Ἐπαγώσατε . . . ἐπαγώσατε! . . . (Πλησιάζει εἰς τὴν ἐστίαν καὶ κύπτει μετὰ κόπου διὰ νὰ ὑποδαυλίσῃ τὸ πῦρ). Καὶ τί θὰ πῆτε ὅταν φθάσετε εἰς τὰ χρόνια μου; Ἄ, κυρά μου! . . . ἂν ἦσασθε σεῖς ὑποχρεωμένη ν' ἀνάβετε τὴν φωτιὰ γιὰ τοὺς ἄλλους, σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ ἐκρῶνετε τόσον πολὺ.

ΑΡΤΕΜΙΣ

Ἔλα, ἔλα, σῶπα. (Πρὸς τὸν Κομίγγιον) Δὲν θὰ εἴσθε βέβαια ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη, κύριε.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ὅχι, κυρία· κατοικῶ εἰς Παρισίους. Μάλιστα εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ὅπου ἔρχομαι εἰς τὴν Βρεττανίαν.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (κεκυφὼς πρὸ τῆς ἐστίας)

Τὰ ξύλα εἶνε χλωρά, νά! . . . Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ πῶς δὲν θὰ ἐξεραινόταν ἕως τὸν χειμῶνα τὰ ξύλα σας. . . ἀλλὰ τὰ ἀφεντικὰ ἔχουν πάντα δίκην . . . καὶ ἔπειτα μοῦ λένε πῶς ἐπάγωσαν . . . ὀρίστε, ὀρίστε, κυρία! . . .

ΑΡΤΕΜΙΣ (γαληνίως)

Φραγκίσκε, γίνεσαι ἀπαίσιος. . . Σὰς ζητῶ συγγνώμην δι' αὐτὸν, κύριε Κομίγγιε· εἶνε παλαιός μας ὑπηρετής. (Πρὸς τὸν Φραγκίσκον) Ἔλα . . . τραβήξου ἀπ' ἐκεῖ. . . θ' ἀνάψω ἐγὼ τὴν φωτιὰ! . . . ὑπομονὴ χρειάζεται! . . . (Ἐγείρεται).

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (ἐγειρόμενος ὡσαύτως)

Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἀπαλλάξω αὐτοῦ τοῦ κόπου, κυρία;

ΑΡΤΕΜΙΣ

Ὅχι, ὄχι. . . σεῖς δὲν εἴσθε συνειθισμένος εἰς αὐτὰ τὰ οἰκιακὰ μικροπράγματα. . .

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Σὰς παρακαλῶ. . . νὰ σὰς βοηθήσω κ' ἐγώ. . . (Γονυπετεῖ πρὸ τῆς ἐστίας καὶ διευθετεῖ τὸ πῦρ).

ΑΡΤΕΜΙΣ (καθημένη)

Λοιπὸν δὲν εἴχετε ἔλθει ἄλλην φορὰν εἰς τὸν τόπον μας, αἶ; Ἀφοῦ ὅμως εἴχετε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν Βρεττανίαν, ἐπιτρέψατέ

μοι νὰ σὰς παρατηρήσω ὅτι ἐδιαλέξατε κακὴν ἐποχὴν νὰ ἔλθετε. Μὲς' στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνος ἡ Βρεττανία δὲν παρέχει πολλὰς διασκεδάσεις εἰς τοὺς ταξειδιώτας της.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

(ἐξακολουθῶν νὰ μένῃ γονυπετής πρὸ τῆς ἐστίας)

Ἄλλὰ, δεσποινίς. . . πῶς νὰ σὰς τὸ εἶπῶ; . . . Ἐγὼ δὲν εἶμαι ταξειδιώτης. Οὔτε τὴν ἐποχὴν ἐδιάλεξα, οὔτε καμμίαν ἐπιθυμίαν εἶχα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Βρεττανίαν. . . Ἐχετε κἀνένα φουσερόν; . . . Ἄ, αὐτό, ἐξαιρετά! . . . μετὰ χωρεῖτε. . . Λοιπὸν περιστάσεις μυστηριώδεις, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ μίαν κἀποιαν χροιάν κωμικὴν, μετὰ παρεκίνησαν νὰ ἐπιχειρήσω αὐτὸ τὸ ταξειδί, τὸ ὁποῖον πολὺ ὀλίγον εἶχα κατὰ νοῦν, ἀφοῦ μάλιστα ἐσκόπευα νὰ ἐπιχειρήσω ἓνα ἄλλο ταξειδί, πολὺ περισσότερον σοβαρὸν καὶ πολὺ περισσότερον μακρινόν.

ΑΡΤΕΜΙΣ

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἴσως; . . . εἰς τὸν νέον Κόσμον; (Μετ' ἀφελείας).

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (ἐγειρόμενος καὶ καθήμενος)

Ναί, εἰς Κόσμον ἐντελῶς νέον. . . (Μεταβάλλων ὕφος) Φεβούμαι ὅμως ὅτι σὰς ἀπασχολῶ περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουν ἐμὲ ἀποκλειστικῶς. . . Κατοικεῖτε, κυρία, εἰς χώραν πολὺ ποιητικὴν. Ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σὰς συναντήσω, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, εἰς τοποθεσίαν, ἣτις ἐγένετο περιβόητος διὰ τῶν περὶ αὐτῆς ἀρχαίων παραδόσεων. Τὸ δάσος αὐτὸ τῆς Βροσελυάνδης καὶ ἡ πηγὴ τοῦ Μερλίνου συχνότατα ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐθνικὴν μας μυθολογίαν.

ΑΡΤΕΜΙΣ

(μειδιῶσα καὶ μετὰ τόνου ἐλαφροτάτης εἰρωνείας)

Τῷ ὄντι, κύριε, ἡ γειτνίασις αὐτῶν τῶν θέσεων μὰς ἀποβάνει ὀπωσοῦν ἐνοχλητικὴ. Δὲν ἤμποροῦμεν νὰ μείνωμεν ἀργὰ εἰς τὰ πέριξ ἐγὼ καὶ ὁ γέρω-Φραγκίσκος, χωρὶς νὰ τρέξωμεν τὸν κίνδυνον ἀλλοκότων δυσαρρεσκείων. . . Ἡ δεισιδαιμονία τοῦ λαοῦ, ὑπερβολοῦντος καὶ τοῦ λυκόφωτος, μὰς ἀποδίδει χροιάν φανταστικὴν, ἣτις τρέπει εἰς φυγὴν τοὺς διαβάτας. . . Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἀφ' ἐτέρου (χαίρετίζουσα) ἐνίστε τοὺς προσελκύει καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ εὐχάριστον ἀντιστάθμισμα.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (βλέπων αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτεῖ)

Γνωρίζετε τὴν περιπέτειάν μου, κυρία;

ΑΡΤΕΜΙΣ

Δὲν γνωρίζω τὴν περιπέτειάν σας, προσθέτω δὲ ὅτι δὲν αἰσθάνομαι πολὺ ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν μάθω. Εἶνε φανερόν ὅμως ὅτι, μολονότι δυσκόλως συμβιβάζεται αὐτὴ ἡ ἰδέα μετὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ὑγείαν, τὴν ὁποίαν φαίνεσθε ὅτι χαί-

ρετε, εἶνε φανερόν, λέγω, ὅτι ἐνομίσατε ὅτι κατεδιώκετε ἀντὶ ἐμοῦ ὑπερφυσικὴν τινα ὄψασίαν. . . κάποιαν μάγισσαν ἀναμφιβόλως. . . Φεῦ! τί κρίμα, κύριε, ὅπου ἦτο πλάνη. . . Δὲν θὰ ἐλυπεῖσθε ὅπως τῶρα διὰ τὴν γνωριμίαν μου, ἐπειδὴ αἱ μάγισσαι δὲν ἐγήρασκον ποτέ.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Τί νὰ σᾶς εἰπῶ, δεσποινίς! . . οὔτε ἐκ χαρᾶ- κτῆρος εἶμαι ἐπιρρεπής, οὔτε εὐρίσκομαι εἰς ψυ- χικὴν διάθεσιν τοιαύτην, ὥστε νὰ ἐνασμενίζω εἰς μάταια φιλοφρονήματα, ἐπομένως ἤμπορεῖτε νὰ πεισθῆτε εἰς τὴν εἰλικρινεῖαν τῶν λόγων μου, ὅταν σᾶς εἶπω ὅτι ὅσον περισσότερον σᾶς βλέπω, καὶ ὅσον περισσότερον σᾶς ἀκούω. . .

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (προσερχόμενος)

Κυρία, ἡ ὥρα τοῦ δεῖπνου ἐσήμενε.

ARTEMIS

Ἄ! . . καϋμένηε Φραγκίσκε, δὲν ἔκαμες διό- λου καλά. . . Εἶσαι ἀδιάκριτος πρὸς τὸν κύριον κόμητα καὶ πολὺ σκληρὸς πρὸς ἐμέ. Εἰς τὴν ἡλικίαν μου, ὅταν χαθῆ ἐν φιλοφρόνημα, δὲν ἀνευρίσκεται πλέον.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (ὅστις ἐν τῷ μεταξύ ἔχει ἐγερθῆ)

Σᾶς ζητῶ μυριάκις συγγνώμην, δεσποινίς. . . ἀποσύρομαι. . . (Γελῶν) Ἄλλὰ σᾶς βεβιωῶ ὅτι δὲν θὰ χάσετε τίποτε. Ἦθελα νὰ εἶπω, δεσποινίς, ὅτι μὲ ἀναγκάζετε ν' ἀναγνωρίσω μίαν ἀλήθειαν, περὶ τῆς ὁποίας ἀμφέβαλλα μέχρι τοῦδε. . . ὅτι δηλαδὴ διὰ μερικὲς γυναῖκες ὑπάρ- χει νεότης ἀφθαρτος, ἡ ὁποία ἀποκαλεῖται χάρις. (Τὴν χαιρετίζει).

ARTEMIS (Γελῶσα)

Πεινάτε, κύριε κόμη;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ἐγώ, δεσποινίς; δυστυχῶς οὐδέποτε πεινώ.

ARTEMIS

Τόσον τὸ καλλίτερον. Τότε δὲν διστάζω νὰ σᾶς προτείνω νὰ συμμερισθῆτε τὸ λιτόν ὡς ἀσκη- τοῦ δεῖπνόν μου. Βάλε δύο σερβίτσια, Φραγκίσκε, εἰς τὸ τραπέζι. (Ὁ Φραγκίσκος φέρων μᾶκτρον ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἔχει ἤδη θέσει ἐν τραπεζομάνδηλον ἐπὶ τῆς εἰς τὸ μέσον τραπέζης. Φαίνεται εὐχαριστούμενος ἐξ ὅσων ἀκούει. Ἐνῶ ἀπομάσσει ἐν πινάκιον, κάθηται καὶ παρακολουθεῖ τὴν συνδιάλεξιν ἐπιδοκιμάζων διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς).

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Τῆ ἀληθεία, κυρία, δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω διὰ τὴν ὑποδοχὴν τὴν τόσον περι- ποιητικὴν, τῆς ὁποίας τόσον ὀλίγον εἶμαι ἄξιος.

ARTEMIS

Μὴ εὐχαριστῆτε δὰ καὶ τόσον πολὺ, διότι σᾶς ἐξομολογοῦμαι ὅτι ἡ ὑποδοχὴ αὐτὴ προέρχεται ὀλίγον τι καὶ ἀπὸ περιέργειαν. . . Λοιπόν, Φραγκίσκε, τί κάμνεις; ἀπεκοιμήθηκες;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (ἐγείρεται μετὰ δυσθυμίας καὶ μεμφιμοιρῶν πορεύεται καὶ λαμβάνει πινάκια καὶ ποτήρια ἀπὸ τῆς σκευοθήκης)

Ἄχ! . . εἶνε πολὺ σκληρόν, γέρος ἄνθρωπος σὰν ἐμένα νὰ μὴ μπορῆ νάχη μιά στιγμὴ ἡσυχία. (Ὁ Κομίγγιος ἀποθέτει εἰς μίαν ἄκραν τὸν πῖλον, τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὴν ράβδον του, ὡς ἄνθρωπος ἐτοι- μαζόμενος νὰ παραμείνῃ ἐπὶ πολὺ. Ὁ Φραγκίσκος στηρίζων ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς τραπέζης, παρακολουθεῖ τὰ γινόμενα). Ἄχ! . . μόνοι οἱ πλού- σιοι εἶνε εὐτυχεῖς σ' αὐτὸν τὸν κόσμον!

ARTEMIS

Μὰ τί μουρμουρίζεις; τί ἔχεις; λέγε.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Λησμονεῖτε, δεσποινίς, ὅτι δὲν εἶμαι κ' ἐγὼ ὡσὰν τὴν εὐγενεῖαν σας εἰς τὴν πρώτην νεότητα καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζητῆτε ἀπὸ ἑνα ὀγδοη- τάρη σὰν ἐμένα τὴν δύναμιν ἐνὸς χαμᾶλη καὶ τὴν ζωηρότητα ἐνὸς παιδιοῦ.

ARTEMIS

Ἐχεις δίκην. . . πήγαινε. Ἄφησε καὶ στρώνω ἐγὼ τὸ τραπέζι. Πήγαινε ἐσὺ κάτω νὰ ἰδῆς ἂν εἶνε ἔτοιμον ὅ,τι χρειάζεται. Πήγαινε σιγὰ σιγὰ. . . πρόσεχε.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Ἐννοιά σας, δεσποινίς. . . (Εὐρισκόμενος παρὰ τὴν θύραν καὶ ἔτοιμος ὢν νὰ ἐξέλθῃ, στρέφεται καὶ λέ- γει) Καὶ σεῖς, νέοι, φρόνιμα! . . (Ἐξέρχεται).

[Ἔπεται συνέχεια]

2.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ¹

[Δραμάτων Όκταβίου Φερνέ κατά μεταφράσεων Χ. Αννίνου]

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ, κόμης, ηλικίας 32 ετών.—**ΕΚΤΟΡ ΜΩΛΒΟΝ**, υποκόμης, ηλικίας ετών 30.—**Δεσποινίς ΑΡΤΕΜΙΣ ΚΕΡΔΙΚ**, φαινομένη εξηκοντούτης. "Έχει τήν κόμην φαϊάν, αφθόνως επιπεπασμένην διά κόνεως, ένδυμασίαν ανάλογον πρὸς τήν φαινομενικήν ηλικίαν της, ἀλλὰ λίαν ἐπιμελετημένην.—**ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ**, υπηρέτης αὐτῆς, φαίνεται ὀγδοηκοντούτης. "Έχει τήν κόμην καί τὰς σφρῦς λευκάς. Φέρει ἀναξυρίδα βραχίαν μέλαιναν καί περινημίδια τοῦ αὐτοῦ χρώματος.—**ΥΒΟΝΕΤΟΣ**, θεράπων τοῦ υποκόμητος· φέρει οἰκοστολήν.

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΑΡΤΕΜΙΣ καὶ ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ.

(Αμφότεροι γελῶσιν).

ΑΡΤΕΜΙΣ

Εἶμαι γραῖα πολὺ εὐτυχῆς, καθὼς βλέπετε, κύριε κόμη. "Έχω πάντοτε ἐμπροστά μου ἕνα καθρέπτην, ὃ ὅποιος ἐπιμένει νὰ μοῦ ἀποδῶν ἡλικίαν μόνον δεκαπέντε ἐτῶν . . . Ὡς τὸσον ὅμως ἂν θέλωμεν νὰ δειπνήσωμεν, πρέπει, καί μὴ πρὸς βᾶρος σας, νὰ στρώσω ἐγὼ τὸ τραπέζι. (Μεταβαίνει πρὸς τὴν σκευοθήκην).

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Δεσποινίς, εὐδοκῆσατε τοὐλάχιστον νὰ δεχθῆτε τὴν συνεργασίαν μου.

ΑΡΤΕΜΙΣ (φαιδρῶς)

Πολὺ εὐχαρίστως. Λοιπὸν, πάρετε αὐτὰ καὶ βάλτε τα εἰς τὸ τραπέζι. (Δίδει αὐτῷ πινάκια, ποτήρια καὶ μαχαιροπήρουνα).

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (πηγαινοερχόμενος ἀπὸ τῆς σκευοθήκης εἰς τὴν τράπεζαν ἐπίσης φαιδρῶς)

"Ἦθελα νὰ ξεύρω ὅμως εἰς τί σας χρησιμεύει αὐτὸς ὁ γέρος υπηρέτης.

ΑΡΤΕΜΙΣ

Καθὼς βλέπετε, δὲν μὲ χρησιμεύει εἰς τίποτε.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (ὡς ἄνω)

Τὸ βλέπω, μάλιστα. Ἄλλὰ τότε διατὶ τὸν κρατεῖτε; διότι ἐπὶ τέλους στοιχίζει καὶ αὐτὸς ὅσον ἕνας καλός.

ΑΡΤΕΜΙΣ

Καὶ περισσότερο ἀκόμη, σὰς βεβαιῶ. Τὸν κρατῶ ὅμως πρῶτον διότι ἂν υπηρετῆ κακὰ ἐμέ, υπηρέτησεν ὅμως καλὰ τὸν πατέρα μου. "Επιετα διότι θέλω νὰ εὐρίσκουν ἀφορμὴν πρὸς ἐξάσκησιν δύο ἀρεταὶ ληθαργοῦσαι μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου, ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

"Α! . . τότε δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησην.

ΑΡΤΕΜΙΣ

Βεβλιώς. . . (Παρατηροῦσα τὸ τραπέζιον). Πολὺ καλὰ τὰ ἐβάλετε εἰς τάξιν, σὰς εὐχαριστῶ.

¹ Ἴδε σελ. 179.

(Ὁ Κομίγγιος τοποθετεῖ δύο καθίσματα ἐκατέρωθεν τῆς τραπέζης. Ὁ Φραγκίσκος κομίζει ἐπὶ μεγάλου δίσκου διάφορα ἐδέσματα).

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ καὶ οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ.

(Ὁ Φραγκίσκος ὑπηρετεῖ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δειπνοῦσιν, ἐξερχόμενος συχνάκις τῆς σκηνῆς, ἀντικαθιστῶν τὰς παροψίδας κ.λ.π.).

ΑΡΤΕΜΙΣ

Καθίστε, λοιπὸν. Ἐκοπιάσατε ἀρκετὰ, ὥστε νὰ ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ φάγετε.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (καθήμενος)

Σὰς καθιστῶ γνωστὸν, δεσποινίς, ὅτι αἰσθάνομαι κάπως ὄρεξιν, πράγμα τὸ ὅποιον δὲν μοῦ συνέβη πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων.

ΑΡΤΕΜΙΣ

Διότι ποτὲ ἴσως δὲν ἐκοπιάσατε τὸσον πολὺ. . . (Προσφέρει αὐτῷ φαγητὸν· διαμείβονται τὰ συνήθη ἐπιτραπέζια φιλοφρονηματα).

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (μετ' ἀδιαπτότου εὐθυμίας)

"Επροφέρατε πρὸ ὀλίγου τὴν λέξιν: περιέργεια· συγχωρήσατέ με λοιπὸν δεσποινίς καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν μου. Εἶνε θαῦμα καταπληκτικὸν ἡ ἀνεύρεσις ἐντὸς αὐτῆς τῆς ἀγρίας ἐρήμου μιᾶς κυρίας γινωσκούσης εἰς τὴν ἐντέλειαν ὅλα τὰ δελεάσματα τοῦ πεπολιτισμένου βίου (ὑποκλιόμενος), ἱκανῆς δὲ νὰ προσθήσῃ εἰς αὐτὰ καὶ νέαν γοητείαν (ἡ Ἄρτεμις προσκλίνει). Ζῆτε πάντοτε εἰς αὐτὴν τὴν ἐρημίαν;

ΑΡΤΕΜΙΣ

Κατοικῶ εἰς αὐτὴν τὴν ἔπαυλιν πρὸ ὀλίγων μηνῶν μόνις, μετὰ τὸν θάνατον μιᾶς γυναικὸς προσφιλεστάτης μου. Ἐλθοῦσα ὅμως ἐδῶ νὰ κατοικήσω, ἤλλαξα ἀπλῶς τὸ ἐρημιτηρίον μου. . . Ἐζῆσα σχεδὸν διαρκῶς μακρὰν τοῦ κόσμου. . . Δὲν παίρνετε ὀλίγον παστιτσο, κύριε κόμη;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Πολὺ ὀλίγον, εὐχαριστῶ.

ΑΡΤΕΜΙΣ

"Ἐλέγετε ὅμως πρὸ ὀλίγου περὶ θαυμάτων. . . συνέβη καὶ ἐν ἄλλο θαῦμα καταπληκτικώτερον. Μίαν Τρίτην . . . ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος ἀποφράδα . . . ἐνεφανίσθη ἐντὸς τῆς χιονοσκεποῦς αὐτῆς βρετανικῆς ἐρήμου ἕνας νέος, ὅστις φαίνεται τὸσον καλῶς γινώσκων νὰ ἐντροφᾷ εἰς τὰς ἀβρὰς ἀπολαύσεις τοῦ παρισιοῦ βίου (ὑποκλιόμενη ἐν εἶδει χαιρετισμοῦ) καὶ νὰ τὰς καθιστᾷ εὐγενεστέρας διὰ τῆς συμπεριφορᾶς του.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (ὑποκλιόμενος καὶ μειδιῶν)

Βλέπω ὅτι σὰς εἶμαι χρεώστης καὶ ὀφείλω νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου. . . αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἔντιμος ἐξήγησις τῆς συμπεριφορᾶς μου. . . Καὶ μ' ὅλα ταῦτα θλίβομαι, διότι πρέπει ν' ἀπο-

διώξω τὸ μειδιάμα, τὸ ὁποῖον διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διεγράφη εἰς τὰ χεῖλη μου... (Παρατηρῶν αὐτήν) Ἄγνοῶ διὰ ποίας μαγικῆς δυνάμεως ὑμεῖς ἠδυνήθητε νὰ τὸ ἀνακαλέσετε... Καὶ διὰ νὰ σὰς εἶπω τὰ πάντα διὰ μιᾶς μόνης φράσεως, δεσποινίς, εἶμαι ἀτυχής!

ARTEMIS (μετὰ τόνου οἰκτίρμονος καὶ ἑλαφρῶς εἰρωνικοῦ)

Ἀλήθεια; ... Δὲν παίρνετε ὀλίγη μπεκάτσα, κύριε κόμη; ... (Ἐπιμένουσα μὲ ὕφος θρηῶδες) Ξεύρετε, καὶ ἡ μπεκάτσα εἶνε πουλὶ μελαγχολικόν.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ὅχι περισσότερο ἀπὸ ἐμέ, σὰς βεβαίῳ. Ναί, εἶμαι ἀτυχής, καὶ ἰδοὺ διατί. Ἀποσείσας τὸν χαλινὸν ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ ἐντὸς τοῦ κυκεῶνος τῆς παρισινῆς ζωῆς... (Διστάζει ὀπωποῦν) Δεσποινίς, ἡ ἀκοή σας δὲν εἶνε ἴσως συνειθισμένη εἰς τοιαῦτα χυδαῖα ἀκροάματα;

ARTEMIS

ὦ! ... ἔχω ἡλικίαν, ἥτις μοῦ ἐπιτρέπει νὰ τ' ἀκούω ὅλα. Ἄλλως τε νομίζω ὅτι δύναμαι ἐκ τῶν πρώτων αὐτῶν λόγων σας νὰ εἰκάσω τὴν συνέχειαν τῆς ἐκμυστηρευσεῶς σας καὶ νὰ σὰς ἀπαλλάξω τῆς ἀφηγήσεως τοῦ μᾶλλον ἀκανθώδους αὐτῆς κεφαλαίου... Ἀφοῦ ἐγυρίσατε ὅλα τὰ σαλόνια, ἴσως καὶ ὅλα τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια... πιθανὸν ἀκόμη καὶ ὅλους τοὺς ἀντιθαλάμους, ἐπιδιώκοντες πάσας τὰς τέρψεις, ἃς ὄνειροπολεῖ ν' ἀνεύρη εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον νέος πλούσιος... καὶ ἀρκετὰ εὐμορφος, ἐκουράσθητε ἀπὸ τὸν βίον αὐτὸν καὶ τώρα θέλετε νὰ γίνετε καλόγηρος, αἶ; δὲν εἶν' ἔτσι;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (ἐκθαμβος)

Μὰ αὐτὸ εἶνε μαντεία! ... Ναί, δεσποινίς, ἀκριβῶς ἔτσι, πλην τοῦ τελευταίου μέρους. Διότι ἡ κούρασις καὶ ἡ ἀηδία μου ἔφθασεν εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε ἡ θύρα τοῦ μοναστηρίου δὲν θὰ μοῦ ἐφαίνετο φραγμὸς ἐπαρκῆς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς ζωῆς.

ARTEMIS (μετ' ἀφελείας)

Ἄ! ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρόκειται λοιπὸν περὶ αὐτοκτονίας; Πάρετε κι' αὐτὴν τὴν φτεροῦγα, κύριε Κομίγγιε.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Μὲ κάμνετε νὰ αἰσχύνωμαι, δεσποινίς, τρώγω σὰν Καννίβαλος... Λοιπὸν, ναί, δεσποινίς. Σκοπεύω ν' ἀπαλλαγῶ τῆς ζωῆς, οὔτε τὸ ἐπιδεικνύω, οὔτε τὸ ἀποκρύπτω... Ἦδῃ πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἀπέκλινα εἰς τὸ ἔσχατον αὐτὸ μέσον, ὅτε πρὸ δεκαοκτῶ μηνῶν μία μεταμέλεια ἀλγεινῆ ἐπῆλθε διὰ νὰ διπλασιασθῇ τὸ βάρος τῆς ζωῆς καὶ διὰ νὰ ἐπιστεύσῃ βεβαίως τὴν ἀπόφασίν μου.

ARTEMIS

Μεταμέλεια εἴπετε;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ναί, μία τύψις συνειδότης, ἥτις, τοῦλάχιστον αὐτῆ, διαφεύγει τὰ βέλη τῆς ἀξιεράστου εἰρωνείας σας... (Παύει ἀπὸ τοῦ νὰ τρώγῃ). Ἐνῶ εἰς Παρισίους διῆγον τὸν βίον, τὸν ὁποῖον τόσον καλῶς διεγράψατε, ἡ μητέρα μου... μία γυνὴ ἥτις θὰ ἦτο ἀξία τῆς γνωριμίας σας, κυρία, κατῴκει ἐκεῖ πέραν εἰς τὴν Ὠβέρνην, εἰς τὸν παλαιὸν μας οἰκογενειακὸν πύργον. Τὴν ἀγαποῦσα πολὺ, μολοντί μετὰ πικρίας ἀναλογίζομαι ὅτι αὐτὴ ἔλαβεν ἀφορμὴν ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τούτου. Καὶ ὅμως ναί, ἂν καὶ ἐφαινόμην ἄστοργος, ἂν καὶ ἤμην βυθισμένος ἀδιακόπως εἰς τὸν ἀκόλαστον βίον, τὴν ἀγαποῦσα μὲ μεγάλην τρυφερότητα. Ἄλλ' εἰς μάτην ἐπὶ δέκα ἔτη τὴν καθικέτευα νὰ ἔλθῃ νὰ καθίσῃ μαζί μου.

ARTEMIS

Καὶ διατί δὲν ἐπηγαίνατε σεῖς μαζί της;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Εἶνε ἀνάγκη τάχα νὰ σὰς τὸ εἶπω; Διότι δὲν εὑρίσκα μέσα εἰς τὴν ἀσθενῆ μου ψυχὴν τὴν δύναμιν ὅπως θραύσω τὰ δεσμὰ τῶν παρισινῶν ἔξεων, τὰ ὁποῖα μὲ συνεκράτουν... Πολλάκις ἡ μητέρα μου ἀπεφάσισε νὰ διασχίσῃ ὀλόκληρον τὴν Γαλλίαν καὶ νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἐπαρχίας της νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν ἀχάριστον υἱὸν της. Ἄλλὰ κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἔνεκα τοῦ γήρατος καὶ τῆς ἀσθενείας τῆς ἔλειψε καὶ αὐτὴ ἡ παρηγοριά... Μὲ ἐπροσκαλοῦσε ἐπιμόνως νὰ ὑπάγω πλησίον της· βεβαίως δὲ θὰ ἐξεκινούσα ἀμέσως νὰ ὑπάγω... ἀλλὰ ἡ καὶ μὲν ἡ μητέρα μου, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος μ' ἐφώναζεν, ἀπὸ τὸ ἄλλο μὲ ἀπέδιωκεν ἐν ἀγνοίᾳ της. Ἐπεθύμει νὰ ὑπάγω ἐκεῖ σιμὰ της διὰ νὰ μὲ νυμφεύσῃ μὲ μίαν ἐπαρχιώτισσαν... δὲν εἰζεύρω ποίαν. Εἰς τὰ γράμματά της διαρκῶς ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ τοῦ σχεδίου, τὸ ὁποῖον μὲ κατέθλιβε καὶ μ' ἐτρόμαζεν.

ARTEMIS

Ἐννοεῖται.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ἡ μητέρα μου ἐφαίνετο τόσον καταγοητευμένη διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς νύμφης καὶ διὰ τὴν ἰδέαν τοῦ συνοικεσίου αὐτοῦ ἐν γένει, ὥστε δὲν ἐτολμοῦσα νὰ τῆς ἀπαντήσω μὲ ὀριστικὴν ἀρνησιν. Ἀκόμη δὲ ὀλιγώτερον ἤμπορούσα ν' ἀποφασίσω νὰ ὑπάγω αὐτοπροσώπως καὶ νὰ τῆς εἶπω προφορικῶς τὴν ἀρνησίν μου διὰ νὰ ἐξαφανίσω εὐθὺς διὰ τῶν πρώτων μου λόγων τὰς προσφιλεστάτας τῶν ἐλπίδων της. Ἐδίσταζα λοιπὸν καὶ ἀνέβηλα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. (Ἡ φωνὴ του ἀλλοιοῦται ἐκ τῆς συγκινήσεως). Δυστυχῶς ὁ δισταγμὸς μου διήρκεσε πολὺ... καὶ τὴν ἔχασα! (Ἐγείρεται, δάκνει τὰ χεῖλη, βαδίζει ἐπ' ὀλίγον ἐντὸς τῆς αἰθούσης, εἶτα ἐπιστρέφει καὶ κάθηται ἐπαναλαμ-

βάλει δὲ μετὰ βραχεῖαν σιγήν). Συγγνώμην! . . .
(Μὲ τόνον ἀδιαφορίας), ἐννοεῖτε, κυρία, ὅτι κατόπιν
αὐτῶν τῶν συμβάντων δὲν μοῦ ἦτο δυνατόν νὰ
συνδιαλλαγῶ μὲ τὴν ιδέαν τῆς ζωῆς.

ARTEMIS

Μὲ συγχωρεῖτε, δὲν ἐννοῶ καλῶς . . . Δὲν νο-
μίζω ὅτι διότι κανεὶς παρέβη ἐν ἓκ τῶν καθη-
κόντων του πρέπει νὰ παραβλέψῃ καὶ ὅλα τὰ
ἄλλα . . . Ἄλλὰ . . . ἐπὶ τέλους ;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ἐπὶ τέλους ἡ ἀποθάρρυνσίς μου ἠῤῥησεν.
Ἦσθάνομην τὸν ἑαυτὸν μου ὡς βυθισμένον εἰς
μνήμα ὑπὸ βροῦ σκέπασμα μολύβδινον, χωρὶς
κανένα πόθον, καμμίαν ἐλπίδα, κανέν μειδιάμα,
καὶ ἐβλεπον νὰ παρέρχωνται αἱ ζωηρότεραι καὶ
γοητευτικώτεραι τέρψεις τῆς νεότητός μου μὲ
παγετώδη ἀδιαφορίαν. Ὡς καὶ ἡ υγεία μου
ἔπαθε καὶ οὔτε νὰ φάγω ἡδυνάμην πλέον οὔτε
νὰ κοιμηθῶ. Ἐφοβούμην μήπως ἐπακολουθήσῃ ἡ
παραφροσύνη ὕστερα ἀπὸ αὐτὸν τὸν ζωντανὸν
θάνατον . . . Τέλος πάντων μετὰ ἐνδόμυχον σφο-
δρὸν ἀγῶνα ἀπεφάσισα ἀμετακλήτως πλέον νὰ
θραύσω ἐγὼ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου καὶ ν' ἀπο-
θάνωπραγματικῶς.

ARTEMIS

Εἶσθε κύριος νὰ τὸ πράξετε, βεβαίως. . . Ἐξ
ὅλων αὐτῶν ὅμως δὲν ἐξηγεῖται ἕνεκα τίνος ἰδιο-
τρόπου σκέψεως ἐξελέξατε τὴν Βρεττανίαν ὡς
θεάτρον τοῦ τραγικοῦ αὐτοῦ συμβάντος.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ἀμέσως, ἰδοὺ ὅπου ἔρχομαι καὶ εἰς αὐτὸ τὸ
ζήτημα. Δὲν ἦτο διόλου ἰδιοτροπία σκέψεως.
(Ὁ Φραγκίσκος ἀποθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης δίσκον
μετὰ κυάθων καὶ ἐξέρχεται).

ARTEMIS (ἐγειρομένη)

Θὰ πάρετε καφέν, ἀλήθεια ;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Εὐχαρίστως, δεσποινίς. (Πλησιάζει πρὸς τὴν
ἑστίαν). Μίαν ἡμέραν πρὸ τριῶν μηνῶν εἶχα προ-
καλέσει εἰς γεῦμα μερικοὺς συντρόφους μου εἰς τὸ
ξενοδοχεῖον. Ἦτο γεῦμα ἀποχαιρετισμοῦ δὲν
τοὺς τὸ ἀπέκρυπτα. Ἐπροσπάθησαν νὰ κατα-
πολεμήσουν τὸ σχέδιόν μου μὲ διάφορα ἐπιχειρή-
ματα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον εὐφυῆ . . . Ἄλλ'
εἶνε τάχα ἀνάγκη νὰ σᾶς ἀναφέρω, κυρία, τοὺς
νεανικὺς λόγους ;

ARTEMIS

Ἄ, μὰ ! . . . ἐξαικολουθήσατε.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

« — Τί ! μοῦ ἔλεξαν, ν' ἀποθάνῃς ζητεῖς ;
μήπως τὰς χεῖράς σου, τὰ χεῖλῃ σου, τὴν καρ-
δίαν σου, ἐξησθένεισε τὸ γῆρας ; Δὲν ὑπάρχουν
πλέον ἄνθη ; δὲν ὑπάρχουν πλέον γυναῖκες ἐπὶ
τῆς γῆς ; — Ὅχι ! δὲν ὑπάρχουν πλέον δι' ἐμέ,

ἀπότησα ἐγὼ. Δὲν βλέπω πλέον, δὲν δύναμαι
νὰ ἐννοήσω κἄν ὅτι ὑπάρχει ὑπὸ τὸν ἥλιον ἄνθος
τὸ ὅποιον δύναται νὰ προσελκύσῃ τὴν χεῖρά μου,
ἔρως ὅστις δύναται νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν
μου. Καὶ τὰ ἄνθη καὶ αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν
πλέον δι' ἐμέ εἰμὴ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἄρωμα, τὸ
ὅποιον κατήνησε χυδαῖον ἕνεκα τῆς συχνῆς ἀπο-
λάυσεως. Ὅλοι μοῦ φαίνονται ὅτι ἁμοιάζου-
ν ἀναμεταξύ των, τόσοσ ὥστε τὰς συγχέω ἐν τὸς
τῆς κοινῆς ἀδιαφορίας. . . Ἐν βραχυλογίᾳ, δὲν
ὑπάρχει παρὰ μία μόνη γυνή, ἡ αὐτὴ πάντοτε,
ἐπὶ τῆς γῆς καὶ δὲν τὴν ἀγαπῶ.

ARTEMIS

Ὡραῖον φιλοφρόνημα αὐτὸ γιὰ μᾶς ! . . .

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀκόμη τότε δὲν εἶχα τὴν
τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω. . . Τέλος πάντων, προσέ-
θετα, εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν εὐρίσκομαι, φί-
λοι μου· εἶνε λοιπὸν φανερόν ὅτι δὲν δύναμαι νὰ
ζήσω.

ARTEMIS

Εἶνε φανερόν, πράγματι, ἀφοῦ ἡ ζωὴ δὲν ἔχει
ἄλλον σκοπὸν προφανῶς παρὰ νὰ δρέπῃ τὰ ἄνθη
καὶ ν' ἀγαπᾷ γυναῖκας. Ἐπιθυμεῖτε ὀλίγη ζα-
χαρη, κύριε κόμη ; . . . Καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὰ δὲν
ἐσκοτώθηκατε ;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

(ἀνταπαντῶν μετὰ ζωηρότητος καὶ πολλῆς σοβαρότητος)

Παρακαλῶ ! . . . ἔμεινα ἀνένδοτος εἰς τὴν ἀπό-
φασίν μου καὶ θὰ τὴν ἐκτελοῦσα τὴν ἐπομένην
ἡμέραν, ἐὰν ἐκείνην τὴν ἰδίαν ἐσπέραν δὲν ἐπήρ-
χετο ἀπρόοπτον συμβεβηκός.

ARTEMIS

Ἄ !

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκεῖνας τῆς διαχύσεως τοῦ
ἀποχαιρετισμοῦ, ἐτόλμησα νὰ ἐκμυστηρευθῶ εἰς
ἓνα φίλον μου παράδοξον ιδέαν, ἣτις ἐνίστε ἐτά-
ραττε τὸ πνεῦμά μου καὶ ἐφαίνετο ἁμοιάζουσα μὲ
παραφροσύνην. Ἐσυλλογίζομην συχνάκις πόσον
ῥαῖον θὰ ἦτο νὰ ζῆ κανεὶς κατὰ τὴν ἐποχὴν
τῶν εὐδαιμόνων δεισιδαιμονιῶν, ὅποτε οἱ ἄνθρω-
ποι ἠδύναντο νὰ ἐπιζῶσιν εἰς ἔρωτας ὑπερφυσί-
κούς . . . κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἡμιθέων καὶ τῶν
νυμφῶν . . . τῶν πνευμάτων καὶ τῶν μαγισσῶν . . .
(Ἐν ἐξάψει). Ἦσθάνομην ὅτι τότε θὰ ἡδυνάμην
πάλιν νὰ προσκλληθῶ εἰς τὴν ζωὴν χάριν τοῦ
πόθου μυστηριώδους συναντήσεως . . . σχέσεως
μαγευμένης ἐξ ἐκείνων ὑφ' ὧν κατελήφθησαν ἐκ
περιτροπῆς οἱ νεαροὶ βοσκοὶ τῆς μυθολογίας καὶ
οἱ ἐπιποιοὶ θηρευταὶ τῶν μεσαιωνικῶν θρύλων.
Ναί, μία Μοῖρα μόνη, μία μάγισσα θὰ ἦτο
ικανὴ νὰ μὲ κάμῃ πάλιν νὰ ἐλπίζω, νὰ ἀγαπῶ,
νὰ ζῶ. Ἦσθάνομην ὅτι ἡ καρδία μου ὑπὸ τοιοῦτο
παράδοξον καὶ ὑπερανθρωπὸν βλέμμα, ὑπὸ τὸν

θοῦν τῶν ἀτμωδῶν ἐσθήτων, ὑπὸ τὴν ἐπαφὴν τῶν ἀθανάτων ἐκείνων ὄντων. . .

ARTEMIS

Μὰ αὐτὸ εἶνε τρέλλα !

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (ψυχρῶς)

Σὰς τὸ εἶπα. Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον, ἐνῶ κατεγινόμεν νὰ γράψω τὰς τελευταίας μου θελήσεις, ἄγνωστος τις ἐκόμισε πρὸς ἐμὲ τὸ μυρωμένον αὐτὸ γράμμα : (Ἐξάγει ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ θυλακίου ἐπιστολὴν, ἣν ἐγχειρίζει πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα. Ὁ Φραγκίσκος ἐπανερχεται εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἀκροῦται).

ARTEMIS

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε. (Ἀναγινώσκει) «Θνητέ! Νομίζεις ὅτι εἶσαι τρελλὸς μεταξὺ φρονίμων καὶ εἶσαι ἀπ' ἐναντίας φρόνιμος μεταξὺ τρελλῶν. Ἀνὰ μέσον οὐρανοῦ καὶ γῆς ὑπάρχει ζώνη διάμεσος, κατοικουμένη ὑπὸ ὄντων ἀνωτέρων μὲν τοῦ ἀνθρώπου, κατωτέρων δὲ τῆς θεότητος. Ἐν ἐξ αὐτῶν εἶμαι κ' ἐγώ. Εἶμαι Μοῖρα. Ἡ κρυφὴ σου λατρεία μὲ συνεκίνησε, ἡ εἰμυμένη μὲ καλεῖ νὰ μεταβῶ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Ἀλλὰ μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ σήμερον, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐσπερινῆς ἀμφιλύκης εὐρέθητι μόνος, ἐὰν ἔχῃς τὸ θάρρος, ἐντὸς τοῦ γηραίου βρεττανικοῦ δάσους τῆς Βροσελιάνδης, παρὰ τὴν πηγὴν τοῦ Μερλίνου. Ἐκεῖ θὰ εὐρεθῶ». (Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐπιστολῆς ἡ Ἀρτεμις μειδιᾷ. Ὁ Φραγκίσκος ἐκπέμπει παράδοξον βραχνὴν φωνήν. Ὁ Κομίγγιος τοὺς παρατηρεῖ).

ARTEMIS

Μὰ αὐτὸς εἶνε φανερὸς ἐμπαιγμὸς ! (Ὁ Φραγκίσκος ἐξέρχεται).

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ἦμουν βέβαιος περὶ τούτου, ὅπως καὶ σεῖς, κυρία. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἦτο τόσο μὲγα τὸ πάθος τῆς περιεργείας μου, ὥστε ἐπερίμενα τὴν ἡμέραν καὶ ἦλθα.

ARTEMIS

Καὶ ἦλθετε μόνος δι' αὐτὴν τὴν τρομερὰν συνάντησιν ;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Αὐτὸ ἐσκόπευα· ἀλλ' εἰς τῶν φίλων μου, ὁ μόνος εἰς ὃν ἐξεμυστηρεῦθην τὸ ἀπόρητον, ὑποκόμης Ἐκτωρ Μωλεόν, κακὴ κεφαλὴ, ἀλλὰ γενναία καρδιά, ἠθέλησε νὰ μὲ συνοδεύσῃ μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ δάσους. Ἐχει αὐτὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἓνα νέον γεννημένον εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, ὅστις ἐμελλε νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς καὶ διερμηνεὺς, ἀλλ' ὁ ὅποιός μᾶς ἔκαμε ν' ἀγανακτήσωμεν μὲ τὴν ἀνανδρὸν δεισιδαιμονίαν του. Τοὺς ἀφῆκα εἰς τὴν ἀμαξίαν μου· ἀπόφασιν ὅμως ἔχων ὅπως δῆποτε νὰ μὴ ἐξέλθω πλέον τοῦ δάσους ἐκείνου, τὸν ὑπεχρέωσα νὰ μοὶ ὑποσχεθῇ ὅτι θ' ἀπήρχετο, ἀφοῦ ἤθελε μὲ ἀναμείνει ἐπὶ μίαν ὥραν. . . Ὑποθέτω ὅτι τώρα θὰ εἶνε πολὺ

μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Καὶ τώρα, δεσποινίς, θὰ μὲ συγχωρήσετε διὰ τὴν γελοίαν ἐνόχλησιν, τὴν ὁποίαν σὰς ἐπροξένησα ;

ARTEMIS

Ὡστε λοιπὸν ἐμάντευσα. . . μ' ἐξελάβατε διὰ Μοῖραν, διὰ μάγισσαν. . . Ἄλλ' ἐπὶ τέλους διατὶ ὄχι ; Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι αἱ Μοῖραι ἀρέσκονται κατὰ τὰς ἐρωτικὰς αὐτῶν συνεντεύξεις νὰ προσλαμβάνωσιν ἡλικίαν καὶ ἐνδύματα πολὺ ὀλίγον ἐλκυστικά. Πρέπει νὰ μοὺ ὀφείλετε χάριτας, διότι δὲν ἐφόρεσα βράχη.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Θὰ γελάσετε, κυρία. . . καὶ ὅμως τῇ ἀληθείᾳ ἀφ' ἧς στιγμῆς εὐρίσκωμαι πλησίον σας, τὸ ἄτομόν σας, ὁ τρόπος τοῦ λέγειν σας ὁ τόσο ἀπροσδόκητος ἐδῶ μέσα εἰς τὰ δάση, μερικαὶ ἀλλόκοτοι ἐναλλαγαὶ τοῦ χαρακτῆρός σας, κἄτι τι τέλος πάντων. . . ἐν γόητρον ἀνεξήγητον, τὸ ὁποῖον μὲ περιβάλλει καὶ πληροῖ τὴν ψυχὴν μου ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ σας, ὅλα ταῦτα μὲ κάμνουν νὰ ἐρωτῶ ἐνδομύχως κατὰ πάσαν στιγμὴν, ἐὰν δὲν εὐρίσκωμαι πραγματικῶς εἰς τὸ στάδιον τοῦ μύθου, ἢ τοῦλάχιστον τῆς ὀπτασίας.

ARTEMIS (μὲ μειδίαμα πονηρὸν)

Ἀλήθεια ; . . . (Εἰσέρχεται ὁ Φραγκίσκος).

[Ἐπεται συνέχεια]

[Ἰσραμίτιον Ὀκταβίον Φεγιέ κατὰ μετάφρασιν Χ. Ἀννίνου]

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ, κόμης, ἡλικίας 32 ἐτῶν.— ΕΚΤΩΡ ΜΩΛΩΝ, ὑποκόμης, ἡλικίας ἐτῶν 30.— Δεσποινίς ΑΡΤΕΜΙΣ ΚΕΡΔΙΚ, φαινομένη ἐξηκοντούτις. Ἔχει τὴν κόμην φαιάν, ἀφθόνως ἐπιπεπασμένην διὰ κόνεως, ἐνδυμασίαν ἀνάλογον πρὸς τὴν φαινομενικὴν ἡλικίαν τῆς, ἀλλὰ λίαν ἐπιμελεημένην.— ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ὑπρέτης αὐτῆς, φαίνεται ὀγδοηκοντούτης. Ἔχει τὴν κόμην καὶ τὰς ὀφρὺς λευκὰς. Φέρει ἀναξυρίδα βραχεῖαν μέλαιναν καὶ περινημίδα τοῦ αὐτοῦ χρώματος.— ΤΒΟΝΕΤΟΣ, θεράπων τοῦ ὑποκόμητος· φέρει οἰκοστολήν.

Σ Κ Η Ν Η Ε'

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ καὶ οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Ἦλθε κάποιος βιαστικὰ καὶ σὰς ζητεῖ, κυρία, ἐκ μέρους τοῦ καυμένου τοῦ Καδού, ἐκείνου τοῦ γέροντος ξυλοκόπου, ὁποῦ ἐπεσκέφθητε σήμερον τὸ πρωῖ. Φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ ἄσχημα ὁ δυστυχής.

ΑΡΤΕΜΙΣ

Ἄσχημα; . . . πῶς;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Ἐγύρισε παράλυτος εἰς τὸ σπίτι· δὲν ἤμπορεῖ νὰ κινήσῃ τὸ κεφάλι του, ὅπως λέγει ἡ μικρὰ Μαρία.

¹ Ἴδε σελ. 199.

ARTEMIS

Ἄ! τὴν ἐπερίμενα αὐτὴν τὴν προσβολήν.
Τώρα θὰ τὸν κάμω νὰ τοῦ περάσῃ.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Πῶς! . . . εἶθε καὶ ἰατρός, δεσποινίς;

ARTEMIS

Καὶ μήπως αἱ Μοῖραι καὶ αἱ Μάγισσαι δὲν εἶχον πάντοτε ταιαύτας γνώσεις; Ἄκουσε, Φραγκῖσκε! θὰ σοῦ δώσω ἓνα φάρμακον μὲ τὰς δόνησις ἐγγράφως. Θὰ τοῦ τὸ πᾶς ἐσύ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Ἄχ, Θεέ μου! . . . Μά, κυρία μου, θέλεις νὰ μὲ θάψουν αὐριον; . . . Δὲν θὰ προφθάσω νὰ κάμω δέκα βήματα ἔξω, ὅπου θὰ μὲ σκοτώσῃ τὸ χαλάζι ποῦ πέφτει ἢ θὰ μ' ἀρπάξῃ καὶ θὰ μὲ συντρίψῃ ἢ ἀνεμοζάλη. Ἄκουστε, ἀκούστε τί κονσέρτο ποῦ κάμνουν βρονταίς, χαλάζι, ἀέρας καὶ κεραυνοὶ ἀκόμη! . . . Αὐτὸ εἶνε ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου.

ARTEMIS (πλησιάζει πρὸς τὸ παράθυρον)

Πραγματικῶς ὁ καιρὸς δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστος. . . Ἐχεις δίκαιον, φίλε μου. Ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ ἐβγῆς ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Εἰς τὴν ἡλικίαν σου θὰ ἦτο ἀφροσύνη. (Σκέπεται). Θὰ ἔστειλα τὴν γρηᾶ-Μάρθαν, ἀλλ' αὐτὴ εἶνε πολὺ βλάξ. Θὰ ὑπάγω ἐγὼ, ἐτελείωσε! Θὰ μὲ συγχωρήσητε, κύριε κόμη, δὲν εἶνε ἀληθές; (Ἐξάγει ἐκ τοῦ συρταρίου τοῦ γραφείου τῆς φιαλίδιον μετὰ μικροῦ χαρτίου).

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ἄλλὰ δὲν ἤμπορῶ τάχα ἐγὼ νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὴν τὴν μικρὰν ἐκδούλευσιν, δεσποινίς;

ARTEMIS

Σεῖς! ὦ Θεέ μου! . . . (Ὁ Φραγκῖσκος ἐξέρχεται). Τί λέγετε!

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ μοῦ προσφέρετε σεῖς ἀληθινὴν ἐκδούλευσιν, ἐάν μοῦ χορηγήσητε τὴν εὐκαιρίαν νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. . . διότι δὲν ἀντέχω εἰς τὸ μέγα βᾶρος τῆς εὐγνωμοσύνης μου. Ἄς ἴδωμεν λοιπόν, εἶνε ἄρα γε τόσον δύσκολον νὰ δοθῇ αὐτὸ τὸ φάρμακον;

ARTEMIS

Μὰ θέλετε πραγματικῶς νὰ ὑπάγετε σεῖς;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Σᾶς τὸ εἶπα.

ARTEMIS (μετὰ βραχὺν δισταγμὸν)

Ἔστω. Τὸ πρᾶγμα εἶνε εὐκολώτατον. Ἴδου τὸ φάρμακον. (Δίδει αὐτῷ τὸ φιαλίδιον μετὰ τοῦ χαρτίου). Καὶ ἴδου ὁ τρόπος τῆς χρήσεώς του. Δυστυχῶς κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους δὲν γνωρίζει γράμματα. Θὰ τοὺς ἐξηγήσητε σεῖς τί πρέπει νὰ πράξουν. Ὁ Φραγκῖ-

σκος θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ μέχρι τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ κήπου μου. Ἐκεῖ θὰ εὑρετε ἓνα μονοπάτι, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν καλύβην τοῦ ἀσθενοῦς. Εἶνε ἓνας ξυλοκόπος ὀνόματι Καδοῦ. . . Αἱ Μοῖραι, καθὼς γνωρίζετε, ἔχουν πάντοτε σχέσεις μὲ τοὺς ξυλοκόπους. Φραγκῖσκε! . . . Ποῦ εἶνε αὐτός; . . .

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (εἰσερχόμενος καὶ φέρων φανὸν καὶ εὐρὺν μανδύαν εἰς τὴν χεῖρα)

Νά, κύριε, πάρετε αὐτὸ τὸ φανάρι, εἰδεμὴ ἀλλέως θὰ χαθῆτε.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Εὐχαριστῶ, γέροντά μου. (Λαμβάνει τὸν φανὸν καὶ σκεπάζεται διὰ τοῦ μανδύου. Καθ' ἑαυτὸν παρατηρῶν ἐντὸς τοῦ κατόπτρου). Τί ὠραία μεταμφίσεις! . . . Μοιάζω μὲ τὸν Διογένην! (Μεγαλοφώνως). Ἐμπρὸς λοιπόν. Ἄς πηγαίνωμεν.

ARTEMIS

Θὰ ἐπιστρέψετε;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Ἄκουτ' ἐκεῖ! Βέβαια. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς φέρῃ ὀπίσω τὸ φανάρι καὶ τὸν μανδύαν;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ἄναμφιβόλως. . . θὰ ἐπιστρέψω διὰ νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω. (Ἐξέρχεται μετὰ τοῦ Φραγκῖσκου διὰ τῆς μικρᾶς θύρας ἀριστερόθεν τῆς σκευοθήκης).

ΣΚΗΝΗ Γ'

ARTEMIS, μένουσα μόνη ἐπὶ τινὰς στιγμᾶς, εἶτα
ΕΚΤΩΡ, ΤΒΟΝΕΤΟΣ καὶ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.

ARTEMIS (σύνουος)

Φοβοῦμαι ὅτι χρειάζεται εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν κάτι τι περισσότερο παρὰ μάγισσα. . . Χρειάζεται ἄγγελος Κυρίου διὰ νὰ ἐξαγάγῃ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τὴν βαθεῖαν ἄβυσσον, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεσεν. (Ἀκούονται σφοδρὸι κτύποι εἰς τὴν ἐξώθυραν). Τί θόρυβος εἶν' αὐτός; (Οἱ κτύποι ἐπαναλαμβάνονται). Κτυποῦν εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας μου. . . Ποῖος νὰ εἶνε τέτιαν ὄραν; (Διανοίγει τὴν εἰς τὸ βάθος θύραν καὶ ἀκοῦται. Ἀκούεται θόρυβος φωνῶν). Ὁ ὑποκόμης Μωλεόν! . . . Ἄ! εἶνε ὁ φίλος του, περὶ τοῦ ὁποίου μοῦ ἔλεγεν. . . Ἄς ἔλθῃ ἐπάνω, Μάρθα! . . . (Λαμβάνει κέντημα καὶ κάθηται. Εἰσέρχεται ὁ Ἐκτωρ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰθονέτου. Ὁ Ἐκτωρ περιβάλλεται κυνηγετικὴν ἐνδυμασίαν, φέρει δὲ δύο πιστόλια εἰς τὴν ζώνην του. Ὁ Ἰθονέτος ἴσταται εἰς ἀπόστασιν τινα καὶ φαίνεται φοβισμένος. Ἀμφότεροι περιφέρουσι βλέμμα περίεργον ἐντὸς τῆς αἰθούσης. Ἡ Ἄρτεμις ἐγερθεῖσα πρὸς στιγμὴν διὰ ν' ἀναποδώσῃ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ἐκτορος, κάθηται ἐκ νέου καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ κέντημά της, ἐνῶ συνδιιλέγεται).

ΕΚΤΩΡ

Κυρία. . . ἐντρέπομαι κάπως, διότι ἐξεβίασα τὴν εἰσοδὸν τῆς κατοικίας σας, ἀλλ' ἐν καθήκον

ἐπιτακτικὸν μὲ ἐξηνάγκασε νὰ τὸ πράξω. Κυρία, ὀνομάζομαι . . .

ARTEMIS

Ἵποκόμης Ἐκτωρ Μωλεόν;

YBONETOS (ταρασσόμενος ἔτι μᾶλλον καὶ σύρων τὸν Ἐκτορα ἐκ τῆς χειρῆδος)

Ξεύρει καὶ τὸνομά σας, κύριε! . . .

EKTΩP

Ναί, κυρία, ὀνομάζομαι Ἐκτωρ καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἂν ἔχω τὸ ἀτύχημα νὰ ὑπενθυμίζω ὡς ἐκ τοῦ ὀξύθυμου χαρακτῆρός μου τὸ ἐλάττωμα τοῦ ἐνδόξου ὁμωνύμου μου.

ARTEMIS (μετὰ σοβαρότητος)

Τοῦ υἱοῦ τοῦ Πριάμου; —Ναί, ἦτο νέος κομμάτι παράφορος, ἔνεκα τῆς ζωηρότητός του, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἀξιόλογος.

EKTΩP

Τὸν ἐγνωρίσατε;

ARTEMIS

Ἴσως.

EKTΩP

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κυρία, στοιχηματίζω ὅτι δὲν ἀγνοεῖτε οὔτε τίνος λόγου ἔνεκα ἔρχομαι ἐδῶ.

ARTEMIS

Καὶ αὐτὸ πράγματι εἶνε πιθανόν.

EKTΩP

Ὅπωςδῆποτε θὰ σὰς τὸ εἶπω.

YBONETOS (ταπεινῇ τῇ φωνῇ)

Εἶνε περιττόν, κύριε.

EKTΩP

Σιώπησε σύ!

YBONETOS

Μὰ ἀφήστε τὴν ποῦ σὰς λέγω, ἀκοῦστέ με, δὲν θὰ καταλάβετε τίποτε. Ἐγὼ εἶμαι ἀπ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη καὶ τῆς γνωρίζω καλὰ αὐταῖς τῆς ἱστορίας. Σὰς παρακαλῶ, κύριε, ἀκοῦστε νὰ σὰς μιλήσω λιγάκι . . . Δὲν εἶμαι καὶ τόσον ἀπαιδευτος ὅσον στοχάζεσθε, ἂν καὶ δὲν ἠμπόρεσα ποτὲ νὰ μάθω οὔτε νὰ διαβάξω οὔτε νὰ γράφω.

EKTΩP

Κτῆνος!

YBONETOS

Σὰς ὁμιλῶ σοβαρῶς, κύριε, ἀκοῦστέ με· ἔχω παρατηρήσει ἓνα πρᾶγμα πολὺ σπουδαῖον. (Τὸν σύρει ὀλίγον παράμερα). Ὑπάρχουν, κύριε, δύο εἶδη φαινομένων, τὰ φυσικὰ καὶ τὰ ὑπερφυσικὰ. (Ὁ Ἐκτωρ ποιεῖ κινήματα ἀνυπομονησίας). Λοιπόν, κύριε, ὅσα βλέπομεν ἀπόψε δὲν εἶνε φυσικὰ. Αὐτὸ τὸ σκοτεινὸν δάσος, αὐτὴ ἡ φοβερὰ κηκοκίρια, αὐτὸ τὸ ἐρημικὸν σπῆτι, αὐτὴ ἡ κυρία ἡ σὺβαρά, ἡ ὅποια καταγίνεται ἡσυχῇ εἰς τὸ κέντημά της . . . νά! . . . κῦτταξε πῶς λάμπουν τὰ μάτια της,

κύριε. . . Αὐτὸ εἶνε φυσικὸν πρᾶγμα εἰς τὴν ἡλικίαν της; σὰς ἐρωτῶ! . . . Συμπεραίνω λοιπόν . . .

EKTΩP

Μίαν λέξιν ἂν προσθήσῃς ἀκόμη, σὲ πετῶ ἀπὸ τὸ παράθυρον, καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε φαινόμενον πολὺ φυσικόν . . . Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κυρία· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ὁμιλίαν μου. Ἐνας φίλος μου . . . ὁ κάλλιστος ἐξ ὅλων τῶν φίλων μου . . .

ARTEMIS

Ὁ κ. Ἐρρίκος Κομίνγιος;

EKTΩP

Μάλιστα, κυρία. (Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Φραγκίσκος ἔχει εἰσέλθει ἀθορύβως ἀπὸ τῆς εἰς τὸ βάθος μικρᾶς θύρας, τοποθετεῖται δὲ ἀθορύβως ἐπίσης παρὰ τὸν Ὑβονέτον).

YBONETOS (ἀντιλαμβανόμενος τῆς παρουσίας του)

Κύριε, κύριε! . . . κυττάξατε αὐτὸν ἐδῶ! . . . νὰ σκάσω ἂν δὲν εἶνε ὁ μάγος Μερλῖνος ὀλκζώντανος! . . . Πιστεύσατέ με, κύριε! . . . ἐγὼ εἶμαι ἀπ' ἐδῶ, ἀπὸ τὴν Βρεττανίαν . . . λόγῳ τιμῆς σὰς λέγω! . . . Παρατηρήσατε, κύριε, ὅτι ἔχει ὅλα του τὰ δόντια! . . . σὲ τέτοια ἡλικία ἀκούσθηκε ποτὲ;

EKTΩP

Μὰ ἐπὶ τέλους θὰ τελειώσης, ἡλίθιε; . . . Ἄν φοβῆσαι, φύγε.

ARTEMIS

Ἠσύχασε, καλὲ μου ἄνθρωπε· δὲν βλέπεις ὅτι ὁ κύριός σου βαστᾶ ἐπάνω του ὀλόκληρον ὄπλοστάσιον; Ἀληθινά, κύριε Μωλεόν, — συγχωρήσατε μίαν ἐπαρχιώτισσαν, ἡ ὅποια δὲν εἶνε πολὺ ἐνήμερος εἰς τοὺς τρόπους τοῦ φέρεσθαι. — Ἀλλὰ δὲν μοῦ λέγετε, παρακαλῶ, αὐτὸς εἶνε ὁ παραδεδεγμένος εἰς Παρισίους συρμός διὰ νὰ κατακτᾶ κανεὶς τὰ ἰδιαιτέρως δωμάτια καὶ τὰς καρδίας; . . . Εἶνε πολὺ ἄνετον αὐτὸ τὸ μέσον . . . Ἄπλουστεύει τὴν ἐνέργειαν.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (μὲ φωνὴν ἀσθενῆ γέροντος)

Ἄϊ! Ἄϊ! . . . εἶνε συρμός ἱπποτικός! (Ἀποσύρεται εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς. Ὁ Ἐκτωρ τὸν παρατηρεῖ μετ' ἐκπλήξεως).

YBONETOS

Αὐτοὶ περιπαίξουν τὰ ὄπλα, κύριε . . . Τοὺς γνωρίζω καλὰ, σὰς λέγω. Ἐγὼ ἐγεννήθηκα εἰς τὴν χώραν τῶν στριγγλῶν καὶ τῶν μάγων . . .

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς σκηνῆς, μὲ φωνὴν ἀρρενωπὴν, ἐνῶ διπλώνει ἓν μάκτρον)

Εἰς αὐτὴν εὐρίσκεσαι.

EKTΩP (στρεφόμενος ζωηρῶς)

Ποῖος ὠμίλησε; (Ἡ Ἄρτεμις ἐξακολουθεῖ νὰ κεντᾶ ἡσύχως).

YBONETOS

Πᾶμε, κύριε . . . πᾶμε, γιατί θὰ χάσω τὸ μυαλό μου.

ΕΚΤΩΡ

Βλᾶκα καὶ δειλέ! . . . (Ἐν ἐξάψει). Δὲν ἐμπαιζόμεναι ἐγὼ, κυρία, μὲ παιδαριώδη τεχνάσματα. Δὲν θὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ, πρὶν ἐπανίδω σῶν καὶ ὑγιᾶ τὸν φίλον, τὸν ὁποῖον ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀγαπῶ. Γνωρίζω ὅτι εἰσῆλθεν ἐδῶ πρὸ πολλῆς ὥρας. . .

ΑΡΤΕΜΙΣ

Καὶ σὰς ἐπεφόρτισε νὰ ἔλθετε νὰ τὸν ζητήσετε; Καὶ ἂν εὔρεν ἐδῶ τὸ μυστηριώδες ἄτομον, τὸ ὁποῖον ἀνεζήτητε καὶ τὸ ὁποῖον ἤλπίζε νὰ συναντήσῃ, νομίζετε ὅτι εἶνε εὐχάριστον πράγμα νὰ τοῦ διαταράξῃτε τὴν ἡσυχίαν του;

ΕΚΤΩΡ

Τὸ μυστηριώδες ἄτομον; Αἶ, κυρία, ἐγὼ δὲν πιστεύω οὔτε εἰς τὰς μαγίσσας οὔτε εἰς τὰ τραπέζακια, σὰς προειδοποιῶ· ἐδῶ δὲν πρόκειται περὶ μαγείας· ἐδῶ ὑπάρχει δολοπλοκία, ἐπικίνδυνος ἴσως, τὴν ὁποίαν θ' ἀνακαλύψω.

ΑΡΤΕΜΙΣ

Δὲν πιστεύετε εἰς τὰς μαγίσσας, κύριε Μωλεόν; Ἄλλ' ἂν ἐγὼ σὰς παρεῖχα τὴν ἀκαταμάχητον ἀπόδειξιν ὅτι εὕρισκεσθε ἐνώπιον ἐνὸς τοιούτου ὄντος, ἀνωτέρου τῶν ἀνθρώπων, τί θὰ ἐλέγετε;

ΥΒΟΝΕΤΟΣ

Τ' ἀκοῦτε, κύριε; δὲν μὲ πιστεύετε τώρα; Τὸ ὁμολογεῖ πῶς εἶνε μάγισσα! . . .

ΕΚΤΩΡ (ἀπωθῶν αὐτὸν)

Θὰ ἔλεγα, κυρία, θὰ ἔλεγα. . . ὦ! μὰ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!

ΑΡΤΕΜΙΣ

Ἐδῶ πλησίον, δύο βήματα, ἡμπορῶ νὰ σὰς παράσχω τὴν ἀπόδειξιν. . . Ἀπαλλάττω τῆς δοκιμασίας αὐτὸν τὸν νέον, ὅστις δὲν θ' ἀντεῖχε. (Λαμβάνουσα τὸ κηρίον). Ἀκολουθήσατέ με, ἂν τολμᾶτε.

ΥΒΟΝΕΤΟΣ (προσπαθῶν νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ἐκτωρα)

Μὴ πάτε, κύριε! . . . γιὰ τὴν ζωὴ σας! . . . γιὰ τὴν ψυχὴ σας εἰς τὸν ἄλλον κόσμον! . . . Μὴν πάτε! . . .

ΕΚΤΩΡ (μετὰ τινος στιγμῆς διαταγῆ ἀπωθῶν βιαίως τὸν Ὑβονέτον)

Σὰς ἀκολουθῶ. (Ἡ Ἀρτεμις ἐξέρχεται διὰ τῆς πλαγίας θύρας. Ὁ Ἐκτωρ τὴν ἀκολουθεῖ).

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ καὶ ΥΒΟΝΕΤΟΣ.

ΥΒΟΝΕΤΟΣ

Χριστὲ καὶ Παναγία μου! . . . Καὶ μὲ ἀφίνει μόνον μὲ τὸν Μερλίνον! . . . (Παρατηρεῖ τὸν Φραγκίσκον διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Αἶ! παλληκάρη! . . .

ΥΒΟΝΕΤΟΣ (μετὰ σεβασμοῦ)

Κύριε . . . Ἐξοχώτατε! . . . (Καθ' ἑαυτόν). Τώρα θὰ μὲ μεταβάλλῃ σὲ κανένα ζῶν.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Πλησίασε! . . . (Ὁ Ὑβονέτος πλησιάζει μετὰ δυσπιστίας καὶ ὁ Φραγκίσκος τὸν παρατηρεῖ μειδιῶν, αὐτὸς δὲ γελᾷ ἐπίσης ἠλιθίως διὰ νὰ φανῇ ἀρεστός. Ὁ γέρον δίδει αὐτῷ ἐλαφρὸν κτύπημα εἰς τὴν παρεῖαν).

ΥΒΟΝΕΤΟΣ (φέρειν τὴν χεῖρα εἰς τὴν παρεῖαν)

Ὠραῖα! . . . τώρα μοῦ ἐμάγευσε τὸ ἓνα μάγουλο! . . .

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Πῶς σὲ λένε;

ΥΒΟΝΕΤΟΣ

Ὑβονέτον, ἐξοχώτατε.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Λοιπόν, Ὑβονέτε μου. . .

ΥΒΟΝΕΤΟΣ

Ξεῦρε τὸ ὄνομά μου! . . . Αὐτοὶ οἱ μάγοι, ἀγκαλά, τὰ ξέραν ὅλα! . . .

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Μοῦ κάνεις μιὰ χάρι;

ΥΒΟΝΕΤΟΣ

Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἐξοχώτατε! . . . (Καθ' ἑαυτόν). Κάτι φεβερὸν θὰ μοῦ ζητήσῃ τώρα! . . . Πάει! . . . ἐκολάσθηκα.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (δεικνύων τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἀπομένουσι τὰ λείψανα τοῦ δείπνου)

Πάρε αὐτὸ τὸ τραπέζι καὶ βάλε το ἐκεῖ πέρα.

ΥΒΟΝΕΤΟΣ

Μάλιστα, ἐξοχώτατε . . . (Καθ' ἑαυτόν). Θὰ εἶνε κανένα τραπέζι μαγευμένον . . . Προσοχὴ! (Ἐπιθέτει τὴν χεῖρα μετὰ προφυλάξεως ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ μετ' ἀνησυχίας. Ὁ Φραγκίσκος ἀνοίγει ἀμφοτέρω τὰ φύλλα τῆς εἰς τὸ βάθος θύρας. Ὁ Ὑβονέτος ἐγείρων τὴν τράπεζαν τὴν μεταφέρει καὶ τὴν ἀποθέτει ἐκτὸς τῆς θύρας, εἶτα ἐπιστρέφει).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Τώρα, Ὑβονέτε . . .

ΥΒΟΝΕΤΟΣ

Ἐξοχώτατε! . . . (Καθ' ἑαυτόν). Ἄχ! τώρα θὰ μοῦ δώσῃ τὴν μαγικὴν σκόνην! . . .

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (δεικνύων αὐτῷ ἔδραν).

Κάθισ' ἐκεῖ καὶ ἀναπαύσου! (Ὁ Ὑβονέτος κάθεται μετὰ στενωχωσίας. Ὁ Φραγκίσκος τὸν παρατηρεῖ σύνοφρος. Ὁ Ὑβονέτος σχεδὸν ὑπνωτίζεται. Σιγῆ. Βιχών.— Εἶτα ἀνοίγεται ἡ πλαγία θύρα καὶ ἐμφανίζεται ὁ Ἐκτωρ κρατῶν τὸ φῶς καὶ προηγούμενος μετ' ἐνδείξεων βαθέως σεβασμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος).

ΣΚΗΝΗ Η'

ΑΡΤΕΜΙΣ, ΕΚΤΩΡ καὶ οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ.

ΥΒΟΝΕΤΟΣ (ἐγειρόμενος)

Ἄ! νὰ ποῦ ἐδαμάσθη ὁ ἄπιστος! . . . (Πλησιάζων πρὸς τὸν Ἐκτωρα). Λοιπόν, κύριε, . . . ἐπεισθήκατε τώρα; Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα ἐγὼ; . . .

Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴν Βρεττανίαν! . . . Νὰ ἤξεύ-
ρετε πῶς μὲ ἐμεταχειρίσθη αὐτὸς ὁ μάγος ὁ
Μερλῖνος! . . . Τί ἀχρεῖος γέροντας! . . .

ΕΚΤΩΡ (αὐστηρῶς)

Σιώπησε! (Λαμβάνει τὸν μανδύαν τοῦ ἀποτεθει-
μένον εἰς μίαν γωνίαν καὶ προχωρῶν σοβαρῶς πρὸς
τὴν Ἀρτέμιδα, ὑποκλίνεται πρὸ αὐτῆς εὐσεβάστως
εἶτα μετὰ τῆς αὐτῆς σοβαρότητος προχωρεῖ καὶ ὑπο-
κλίνεται ἐπίσης πρὸ τοῦ Φραγκίσκου. Ὁ Ὑβονέτος
τὸν παρακολουθεῖ κατὰ βῆμα ἀπομιμούμενος πᾶσαν
αὐτοῦ κίνησιν. Μεθ' ὃ ἀμφοτέροι ἐξέρχονται διὰ τῆς
θύρας τοῦ βάθους. Ὁ Ὑβονέτος παρακολουθῶν τὸν
κύριόν του, στρέφεται καὶ χαιρετίζει ἐκ νέου. Ἡ Ἀρ-
τεμις καὶ ὁ Φραγκίσκος προσβλέπουσιν ἀλλήλους γε-
λῶντες).

ΣΚΗΝΗ Θ'

ΑΡΤΕΜΙΣ, ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ εἶτα ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

ΑΡΤΕΜΙΣ (ἵσταμένη παρὰ τὴν μικρὰν θύραν
καὶ ἀκρωμένη).

Αὐτὸς εἶνε! . . . Ἦτο καιρὸς! . . . (Ὁ Κομίγ-
γιος κρατῶν τὸν φανὸν καὶ περιτετυλιγμένος εἰς τὸν
εὐρὺν μανδύαν διάβροχον ἐκ τῆς χιόνος, εἰσέρχεται ἐκ
τῆς θύρας τοῦ βάθους πρὸς τὰ δεξιὰ). Ἄχ, Θεέ
μου! . . . εἰς τί κατάστασιν εἶσθε! . . . Ἐγίνατε
μύσκειμα! . . . (Τὸν βοηθεῖ ὅπως ἀποβάλῃ τὸν
μανδύαν του). Καθίστε γρήγορα νὰ ζεσταθῆτε! . . .

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Αἰσθάνομαι πραγματικῶς τὴν ἀνάγκην. (Το-
ποθετεῖται παρὰ τὴν ἐστίαν). Τὸν ἀσθενῆ σας, δε-
σποινίς, τὸν ἀφῆκα νὰ κοιμᾶται βαθύτατα.

ΑΡΤΕΜΙΣ

Ἄ! τόσον τὸ καλλίτερον. Σᾶς εὐχαριστῶ
πολύ. Ἀπομένει ἀκόμη ἀρκετὸν μέρος ἀγαθοῦ
εἰς τὴν ψυχὴν σας.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (ρίπτει ξύλα εἰς τὸ πῦρ τῆς ἐστίας καὶ
διευθύνεται πρὸς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς ἀποκομίζων
τὸν φανὸν καὶ τὸν μανδύαν· ἐνῶ ἐτοιμάζεται νὰ
ἐξέλθῃ, στρέφεται)

Φρόνιμα, νέοι, φρόνιμα! (Ἐξέρχεται).

[Ἐπεται τὸ τέλος]

4. Η ΜΑΓΙΣΣΑ¹

[Δραμάτιον Ὀκταβίου Φερέ κατά μετάφρασιν Χ. Ἀννίνου]

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ, κόμης, ηλικίας 32 ἐτῶν.— ΕΚΤΩΡ ΜΩΛΩΝ, ὑποκόμης, ηλικίας ἐτῶν 30.— Δεσποινὶς ΑΡΤΕΜΙΣ ΚΕΡΑΪΚ, φαινομένη ἐξηκοντούτις. Ἔχει τὴν κόμην φαίαν, ἀφθόνως ἐπιπεπασμένην διὰ κόνεως, ἐνδυμασίαν ἀνάλογον πρὸς τὴν φαινομενικὴν ηλικίαν τῆς, ἀλλὰ λίαν ἐπιμελημένην.— ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ὑπρέτης αὐτῆς, φαίνεται ὀγδοηκοντούτης. Ἔχει τὴν κόμην καὶ τὰς ὀφρῦς λευκάς. Φέρει ἀναξυρίδα βραχείαν μέλαιναν καὶ περικνημίδας τοῦ αὐτοῦ χρώματος.— ΓΒΟΝΕΤΟΣ, θεράπων τοῦ ὑποκόμητος· φέρει οἰκοστολήν.

ΣΚΗΝΗ Ι'

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ καὶ ΑΡΤΕΜΙΣ.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ἔχετε ὡς φύλακα ἀληθῆ δράκοντα, δεσποινίς.

ΑΡΤΕΜΙΣ

Ἡ ὑπηρεσία καὶ εἰς αὐτὸ ὡς καὶ εἰς ὅλα τᾶλλα δὲν εἶνε δὰ καὶ πολὺ δύσκολος. (Γελῶσα) Οἱ θησαυροὶ τῆς ηλικίας μου δὲν ἔχουν ἀνάγκην φυλάκων.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Διότι ὡς φαίνεται οἱ καλαίσθητοι εἶνε σπά- νιοι εἰς αὐτὸν τὸν τόπον.

ΑΡΤΕΜΙΣ

Προσπαθεῖτε νὰ μὲ κάμετε νὰ πιστεύσω ὅτι ἤμπορεῖ νὰ εὐρεθῆ κάποιος νὰ μ' ἐρωτευθῆ;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Μὰ τὸν Θεόν, κυρία! . . . πρέπει νὰ ὑπῆρ- ξατε πολὺ ὠραία! . . .

ΑΡΤΕΜΙΣ (ἀναλαμβάνουσα τὸ κέντημά τῆς)

Ναί! . . . τὸν παλαιὸν καιρὸν, τὴν ἐποχὴν ὅπου ἡ βασίλισσα Βέρθα ἐνήθε. Δὲν κάθησθε; (Αὐτὴ κάθηται).

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (μετὰ στεναγμοῦ)

Ὅχι. Εἶνε ἀδύνατον νὰ καταχρασθῶ περισ- σότερον τὴν φιλοξενίαν σας. (Φέρει τὴν παλάμη εἰς τὸ μέτωπον, τὸ ὅποιον συννεφούται καὶ ἀπομακρύ- νεται τῆς ἐστίας). Ἄς πηγαίνω!

ΑΡΤΕΜΙΣ (παρακολουθοῦσα μετὰ πολλῆς στενοχωρίας τὰ κινήματα τοῦ Κομιγγίου)

Καὶ . . . ποῦ πηγαίνετε;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω. . . Ἄλλὰ μὴ φοβῆσθε ὅτι θὰ συνδέσω μὲ καμμίαν θλιβεράν ἀνάμνησιν

¹ Τέλος· ἴδε σελ. 214.

τὴν χώραν ὅπου κατοικεῖτε. . . ὦ ! μὴ τὸ φοβῆσθε !

ARTEMIS

Εὐχαριστῶ.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (μεταβαίνει ὅπως παραλάβῃ τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον του, διερχόμενος δὲ πλησίον τοῦ κλειδοκουβάλου, ἐρωτᾷ διὰ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ ἀπάθειαν)

Παίζετε ἴσως πιάνον ;

ARTEMIS

Ὀλίγον.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (ὕποκλινόμενος)

Αἶ, βέβαια· δὲν εἰμπορεῖ κάνεις νὰ εἶνε τέλειος. (Λαμβάνει τὸ ἐπανωφόριόν του ἀπό τινος ἔδρας, εἶτα πλησιάζων πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα, ἐγεροθεῖσάν καὶ παρατηροῦσαν αὐτὸν μετὰ περιεργείας, ἀσπάζεται τὴν χεῖρά της). Δεσποινίς, ὑγιαίνετε καὶ εὐτυχεῖτε ! οὐδεὶς εἶνε ἄξιος τῆς εὐχῆς ταύτης περισσότερον ὑμῶν. (Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀλγεινῆς σιωπῆς) Μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σὰς ἐπιφορτίσω μὲ μίαν ἐντολήν ;

ARTEMIS

Ποῖαν ;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (Λαμβάνει γραφίδα ἀπὸ τῆς τραπέζης, ἀποσπᾷ φύλλον χάρτου ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του καὶ γράφει γραμμὰς τινὰς, τὰς ὁποίας κατόπιν ἀναγινώσκει).

« Ὑπῆρξα μάρτυς ἐν τῇ καλύβῃ, ὅπου μετέβην, σκηπῆς, τὴν ὁποῖαν διὰ πρώτην φοράν ἐβλεπα. Εἶδα μίαν πτωχὴν οἰκογένειαν . . . μικρὰ παιδιὰ, χωρὶς ἄρτον, χωρὶς θέρμανσιν . . . τρέμοντα ἐκ τοῦ ψύχους καὶ κλαίοντα πέριξ τῆς κλίνης ἐνὸς ψυχορραγοῦντος. . . Ἀφίνω εἰς αὐτὰ ὅλην τὴν περιουσίαν μου. » — Λάβετε, καὶ φροντίσατε περὶ τούτου.

ARTEMIS (προχωροῦσα ἐν βῆμα πρὸς αὐτὸν καὶ λαλοῦσα μετ' ἀξιοπρεπείας ἀφελοῦς καὶ μετὰ συγκινήσεως)

Θέλετε τὰ τέκνα ἐκεῖνα νὰ λησμονήσουν τὴν μητέρα των . . . νὰ γείνουσιν ξένοι πρὸς ὅλα τὰ μεγάλα καθήκοντα, πρὸς ὅλας τὰς ἱεράς ἀληθείας τῆς ζωῆς ; . . . νὰ τελειώσουν ὅπως πρόκειται νὰ τελειώσετε καὶ σεῖς ; . . . ὦ, ὄχι ! . . . σεβασθῆτε τὴν δυστυχίαν των, κύριε ! . . . εἶνε προτιμότερα τῆς ἰδικῆς σας.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (ἀβέβαιος)

Δεσποινίς . . .

ARTEMIS

Συγγνώμην, κύριε, ἂν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐνόμισα ὅτι ἤμην τὸ παίγιον ἀδιακρίτου ὁπωσοῦν ἀστείμῳ ἐκ μέρους σας. . . Καὶ τώρα ἀκόμη. . . καὶ καὶ τώρα, ἀμφιβάλλω. Εἶνε ἀληθῆς, εἶνε σοβαρὸς ὁ σκοπὸς σας ; Ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου, ἢ ψυχὴ αὐτοῦ εἶνε λοιπὸν τόσον μικρὸν καὶ εὐτελὲς πρᾶγμα δι' ὑμᾶς, ὥστε περιλαμβάνεται ὀλόκληρος ἐντὸς ἐνὸς ἰδιαίτερου ὀμματίου, δὲν ὑπάρχει δὲ πέραν αὐτοῦ τίποτε, οὔτε τέρψεις πρὸς ἀπόλαυσιν, οὔτε καθήκοντα πρὸς ἐκπλήρω-

σιν ; . . . ὦς καὶ αὐτὴ ἡ λέξις καθήκον δὲν ἀνευρίσκεται γεγραμμένη εἰς μίαν καὶ μόνην σελίδα τοῦ βίου σας ! . . . Ἐθουσιάσατε ποτε χάριν τινὸς εἰς τὸν κόσμον μίαν τῶν ἡδονῶν σας, μίαν τῶν κλίσεών σας, μίαν τῶν ἰδιοτροπιῶν σας ; Ἐξήληθετε ποτε χάριν ἄλλου τινὸς ἐκτὸς τοῦ στενοῦ καὶ παγεροῦ κύκλου τοῦ ἐγωῖσμοῦ σας ; Ὅχι ! . . . Χάριν οὐδενὸς ἐπράξατε τοῦτο, οὐδὲ χάριν αὐτῆς τῆς ἀτυχοῦς μητρὸς σας !

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Κυρία ! . . .

ARTEMIS

Δὲν θέλετε νὰ ζήσετε, διότι δὲν ὑπάρχει ἐπὶ γῆς γυνή, τὴν ὁποῖαν θὰ ἠδύνασθε νὰ ἀγαπήσετε . . . Ἄλλ' ἄρα γε, εἰπέτε μου, δὲν ὑπάρχουσι πλέον ἀτυχεῖς, τοὺς ὁποίους δύνασθε νὰ συνδράμητε ; δὲν ὑπάρχουσι θρηνοῦντες, τῶν ὁποίων δύνασθε ν' ἀπομάξητε τὰ δάκρυα καὶ ν' ἀκούσῃτε τὰς εὐλογίας ; Ζητεῖτε ἀπὸ τὴν ζωὴν γοητείας ἀγνώστους, κύριε . . . ὦ ! σὰς ἐπιφυλάσσει πολλὰς τοιαύτας ἢ ζωὴ, βεβαιώθητε . . . σὰς ἐπιφυλάσσει—καὶ τὸ προαισθάνεσθε—τὴν γλυκεῖαν μαγεῖαν τὴν ἀπορρέουσαν ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος . . . τὴν κρυφίαν ἀπόλαυσιν διὰ τὰς παρεχομένας πρὸς τοὺς ἄλλους ἐκδηλώσεις . . . τὴν βαθεῖαν εἰρήνην τῆς ψυχῆς μετὰ ὀλόκληρον ἡμέραν καλῶς καταναλωθεῖσαν . . . καὶ τὸν εὐδαίμονα ὕπνον τὸν παρακολουθοῦντα τὴν ἀγαθοεργίαν. Δοκιμάσατε τὰς ἡδονὰς ταύτας, καὶ ἂν τότε ἡ ζωὴ σὰς φανῇ κενὴ καὶ ἀνούσιος, ρίψατε τότε μακρὰν, ὡς ἄραν εἰς τὸν οὐρανόν, τὸ ράκος τῆς ὑπάρξεώς σας . . . σὰς τὸ ἐπιτρέπω . . . Σὰς ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην, κύριε . . . (Ἡ φωνὴ της καθίσταται ἐτι μᾶλλον συγκεκινημένη), ἀλλὰ σὰς ὁμιλῶ ὅπως θὰ σὰς ὁμίλει, ἐστὲ βέβαιος, ἐκεῖνη τὴν ὁποῖαν ἐνθυμεῖσθε μετὰ λύπης, διότι δὲν ἠδυνήθητε ν' ἀντικρύσητε τὸ τελευταῖόν της βλέμμα καὶ νὰ δεχθῆτε τὸν τελευταῖόν της ἀσπασμόν.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (κύπτων τὴν κεφαλὴν, μετὰ φωνῆς ὑποκόφου καὶ τεταραγμένης)

Ναί . . . τὸ πιστεύω . . . πιθανὸν νὰ ἐξέλαβα κακῶς τὴν ζωὴν . . . Ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἀργά . . . Τὸ νόσημα εἶνε πολὺ προωδευμένον πλέον . . . εὐχαριστῶ, ἀλλά . . . χαίρετε !

ARTEMIS (μετὰ τινος πυρετώδους εὐθυμίας)

Ἔστω . . . Ἀλλὰ τοῦλάχιστον προσφέρετέ μου ἀκόμη μίαν ἐκδούλευσιν, κύριε κόμη.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Μετὰ χαρᾶς, δεσποινίς.

ARTEMIS

Κρατήσατε μιὰ στιγμὴν τὸ νῆμά μου . . . μοῦ κάνετε αὐτὴν τὴν χάριν ; (Ὁ Κομιγγίος ἀπαντᾷ διὰ νεύματος ἀβρόφρονος καὶ κάθηται εἰς τὸ ἀνάκλιτρον. Ἡ Ἀρτεμὶς καθήμενὴ ἀπέναντί του περιτυλίσσει

εἰς τὰς χεῖράς του, ἄς ἐκεῖνος κρατεῖ ἀνοικτὰς εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπ' ἀλλήλων, τὸ νῆμα τοῦ μίτου της, ὑποτογοθροῦζουσα τὸν ἦχον ἄσματος).

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Τί ἄσμα εἶν' αὐτό; Εἶνε ἐγγύριος αὐτὸς ὁ ἦχος;

ΑΡΤΕΜΙΣ

Ναί· εἶνε ὁ ἦχος τοῦ ἄσματος τοῦ Ρογήρου.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Εἶνε πολὺ ὠραῖος· μοῦ ὑπενθυμίζει τὰ ἄσματα τῆς πατρίδος μου. Πῶς εἶνε οἱ στίχοι;

ΑΡΤΕΜΙΣ

Εἶνε δημοτικὸν ἄσμα . . . ἀναφέρεται εἰς τὰς Μοῖρας, αἱ ὅσαι τόσον σὰς ἀρέσουν.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ τὸ εἰπῆτε;

ΑΡΤΕΜΙΣ

Εὐχαρίστως, ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴν ἀποκοιμηθῆτε, διότι βλέπω ὅτι νυστάζετε ἀρκετά.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

*Ὅχι, σὰς βεβχιῶ . . . αἰσθάνομαι μόνον ὀλίγην κούρασιν.

ΑΡΤΕΜΙΣ

*Ὅπως ἀγαπάτε . . . σημειώσατε ὅμως αὐτό, ὅτι μία μόνον ἐσπέρα ἀφιερωθεῖσα εἰς τὴν καλωσύνην καὶ τὴν ἀγαθοεργίαν σὰς ἀπέδωκεν ἡδὴ τὸν ὕπνον καὶ τὴν ὄρεξιν, . . . ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ τελεία θεραπεία· ἀφήσατε τὸ φάρμακον νὰ ἐνεργήσῃ. . . θὰ τὸ ὑπεροβήσῃ. (Ἀπαγγέλλει μελωδικῶς τὸ ἐξῆς ἄσμα:)

Παρὰ τὴν ρίζαν δένδρου γηραιῶ
Ἀποκοιμήθη νεανίας ἥρωσ
Ἰπὸ τὴν Δύκην οὐρανοῦ φαιῶ
Εἶνε αὐτὸς ὁ θηρευτὴς Ρογήρος
Οἱ κύνες του μὲ ὕλακας
Καταδιώκουσι τὸ θήραμα
Καὶ τρέχει εἰς τὸ δάσος ἢ δορκάς.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (ταπεινῇ τῇ φωνῇ)

*Ἐξακολουθήσατε παρκαλῶ.

ΑΡΤΕΜΙΣ (ἐξακολουθεῖ τὴν ἀπαγγελίαν)

Κ' ἐνῶ κοιμᾶται ὁ Ρογήρος βλέπει
Ἐνύπνια ἐρώτων ζηλευτά.
Ἡ χεὶρ του ἄνθη μυροβόλα δρέπει
Καὶ τὸ ἄβρὸν μαντεῖον ἐρωτᾷ
Οἱ κύνες του μὲ ὕλακας
Καταδιώκουσι τὸ θήραμα
Καὶ τρέχει εἰς τὸ δάσος ἢ δορκάς.

(Ὁ Κοιμίγιος ἀποκοιμᾶται βαθμηδόν Ἡ Ἄρτεμις ἐγείρεται ἀθροῦτως καὶ τὸν παρατηρεῖ ἐπ' ὀλίγον κύπτουσα ἐπ' αὐτοῦ. Βίβα ταχέως ἐξαλείφει ρυτίδας τινὰς ἐκ τοῦ προσώπου της καὶ ἀποτινάσσει ἐν μέσῳ τὴν ἐπὶ τῆς κόμης της λευκὴν κραιπάλην. Ἀκολουθῶς ἀπαγγέλλει τὴν κατωτέρω στροφὴν διὰ φωνῆς ὀλονὲν ἀσθεστεράς:)

Καὶ λέγει ἡ Μοῖρα: α — Φίλε μου, κοιμήσου!
Ἄνάπαυσιν τὸ πνεῦμά σου ποθεῖ.
Στέφανον πλέκω, καὶ ἡ κεφαλὴ σου

Μὲ τάνθη ὅπου δρέπεις θὰ στεφθῇ.»

Οἱ κύνες του μὲ ὕλακας
Καταδιώκουσι τὸ θήραμα

Καὶ τρέχει εἰς τὸ δάσος ἢ δορκάς.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (ἀφυπιζόμενος αἴφνης καὶ ἀνασκιρτῶν)

*Ἄ! . . . ποῦ εὐρίσκομαι; . . . (Ἐγείρεται ἔκθαμβος). Ὁνειρεύθην! . . . σεῖς εἴσθε ἐκεῖνη τὴν ὁποίαν ἐβλεπα πρό ὀλίγου; . . . (Τὴν παρατηρεῖ ἐκπληκτος. Ἡ Ἄρτεμις φαίνεται πολὺ νεωτέρα, ὡσεὶ διὰ μαγείας ἀνανεωθεῖσα· αἱ ρυτίδες τοῦ προσώπου της σχεδὸν ἐξηλείφθησαν· ἡ κόμη της φαίνεται σχεδὸν μέλαινα.) Παράδοξον!

ΑΡΤΕΜΙΣ (μειδιῶσα)

Τί τρέχει;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Μὰ σεῖς δὲν εἴσθε πλέον ἐξηκοντούτις! . . .

ΑΡΤΕΜΙΣ

Μπα! . . . Μὲ βλέπετε ἀκόμη ὑπὸ τὴν τελευταίαν ἐντύπωσιν τοῦ ὄνειρου σας. . .

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Πιθανόν . . . ἔτσι θὰ εἶνε . . . καὶ ὅμως θὰ ὠρμιζόμεν ὅτι εἴσθε νεωτέρα κατὰ εἰκόσιν ἔτη.

ΑΡΤΕΜΙΣ

*Ἔστω. Τί παράδοξον θὰ ἦτο τοῦτο, κύριε κόμη; Τὰ χρονικὰ τῶν Μοιρῶν δὲν εἶνε πλήρη ἄρα γε τοιούτων συμβάντων; Κολακεύομαι πιστεύουσα ὅτι συνελάβετε εἶδος τι ἀγάπης πρὸς ἐμέ. . . Γινώσκετε ὅτι κατὰ πάσαν ἐποχὴν ἤρκεσεν ὁ ἀτρόμητος ἔρωσ νεαροῦ ἱππότου διὰ νὰ θραύσῃ τὰ δεσμὰ τῆς μαγείας, ἐξ ἧς ἀπεκρύπτετο ἡ καλλονὴ τῆς Μοῖρας ὑπὸ τὰς ρυτίδας τῆς κατεσκληκυίας γράϊας. . . Σεῖς, κατὰ δυστυχίαν ἰδικὴν μου, ἐφθάσατε μόνον μέχρι τοῦ σταδίου τῆς συμπαθείας. . . καὶ ἰδοὺ διατί ἡ ἀνανέωσις μου συνετελέσθη κατὰ τὸ ἦμισυ. Ἴσως αἰσθημά τι ζωηρότερον θὰ προῦκάλει μεταμόρφωσιν πληρεστέραν.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Αὐτὸ μόνον ἀπαιτεῖται! . . . Εἶμι προθύμος, μολονότι ἡ παράδοξος αὐτὴ ὁμολογία μοῦ φλογίζει τὰ χεῖλη. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἴσθε, δεσποινίς, — καὶ ὑπάρχουσι στιγμὰ κατ' ἄς τὸ λογικόν μου δὲν λειτουργεῖ, ὅταν ἐπιχειρῇ νὰ ἐμβρατεύσῃ εἰς αὐτὸ τὸ μυστήριον—ὄ, τι δῆποτε καὶ ἂν εἴσθε, δὲν τολμῶ νὰ εἶπω ὅτι σὰς ἀγαπῶ. Εἶνε ἔκφρασις αὕτη, ἥτις πολὺ συχνὰ ἐβεβηλώθη εἰς τὰ χεῖλη μου. . . ἀλλ' οὐδεμία ποτὲ γυνὴ μοὶ ἐνέπνευσε μέχρι τοῦδε αἰσθημα παραπλήσιον πρὸς τὸ βαθὺ καὶ περιπαθὲς σέβας, τὸ ὁποῖον ἡ παρουσία σας, οἱ λόγοι σας, τὸ βλέμμα σας μοῦ ἐμπνέουν. . . Δὲν σὰς ἀγαπῶ, ὄχι. . . σχεδὸν σὰς λατρεύω καὶ δι' αὐτὴν τὴν μόνην ἐσπέραν τῆς ἀπλότητος, τῆς γαλήνης, τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποῖαν σὰς ὀφείλω, δι' αὐτὴν τὴν γλυκεῖαν στοργὴν, μὲ τὴν ὁποῖαν ἀνεζωογονή-

σατε τὸ πνεῦμά μου, ἤθελα νὰ σὰς ἀφιερῶσω ὀλόκληρον τὴν ἀνακτηθεῖσαν ψυχὴν μου, ἤθελα... ἰάν καὶ τοῦτο δὲν ἦτο ὑπαγόρευσις φιλαυτίας, νὰ συνδέσω τοῦ λοιποῦ ἀδιαρρήκτως τὴν ὑπαρξίν μου μὲ τὴν ἰδικὴν σας, παραμένων διαρκῶς εἰς τὸ πλευρόν σας... ὄχι... εἰς τοὺς πόδας σας!

ARTEMIS (συγκεκριμένη καὶ ἀξιοπρεπής)

Ἄληθεύει τοῦτο, κύριε Κομίγγιε;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου εἶνε ἀληθές.

ARTEMIS

Ἔστω λοιπὸν. Αἰσθάνομαι ὅτι ἡ μαγεία διαλύεται ἐντός μου... Ἄλλ' ἐλησμόνησα τὰς μυστηριώδεις λέξεις, δι' ὧν τὸ θαῦμα τῆς ἀνανεώσεως θὰ γείνη δρατὸν εἰς ὅλους. Πρέπει νὰ συμβουλευθῶ τὸ βιβλίον μου. (Μειδιᾷ καὶ πάλιν καὶ ἐξέρχεται διὰ τῆς πλαγίας θύρας).

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ καὶ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (ἐκπληκτος)

Ποία εἶνε αὐτὴ ἡ γυνή; Τὸ λογικὸν μου ταρασσεται... Ὑπέφερα πολὺ... Ὑπέστην πολλὰς συγκινήσεις... Ὑπόκειμαι εἰς παρακρούσεις... εἰς ὀπτασίας!... Ἄς δοκιμάσω νὰ σκεφθῶ μὲ ὀλίγην ψυχραιμίαν. — Ὑπάρχει ἐδῶ εἰς τὸ μέσον κάποιος δόλος... Ἄλλὰ ὄχι!... γυνὴ τοιαύτη δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἶνε τυχοδιώκτις, ραδιοῦργος... αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ μωρότερον ἐξ ὧσων θὰ ἠδυνάμην νὰ ὑποθέσω. Ἐπὶ τέλους ὁμῶς!... ἴσως δὲν συνέβη κανὲν θαῦμα καὶ ὅλα εἶνε ἀποκυήματα τῆς φαντασίας μου... Αὐτὴ ἡ δῆθεν ἀνανέωσις εἶνε πλάνη τοῦ ὄνειρου μου... Αὐτὴ ἡ ἰδία μου τὸ εἶπε... Εἶνε μία ἀγαθὴ γραΐα, ἣτις βλέπουσά με ἀτυχῆ μὲ εὐσπλαγχνίσθη, καὶ προσπαθεῖ νὰ μὲ θεραπεύσῃ, καταπραΰνουσα τὴν παραφροσύνην μου... (Εἰσέρχεται ὁ Φραγκίσκος· φαίνεται τώρα εὐθυτενής, ἔχει τὸ βλέμμα ζωηρόν, τὴν χροιάν δροσεράν καὶ τὴν κόμην σχεδὸν μέλαιναν).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (μὲ φωνὴν ἀρρευωπῆν)

Δουλὸς σας, κύριε.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Τί εἶνε τοῦτο!... ποῖος εἶσαι σύ;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Ἔρχομαι νὰ σὰς προσφέρω τὰς εὐχαριστίας μου, κύριε κόμη. Εἶμαι ὁ γέρω-Φραγκίσκος. Ἦμουν κ' ἐγὼ δεσμευμένος μὲ τὸν αὐτὸν μαγικὸν δεσμόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἦτο καὶ ἡ κυρία μου, καὶ ἠλευθερώθην ταυτοχρόνως μὲ αὐτήν. Ἀκόμη εἶμαι πενήντα χρονῶν, κύριε κόμη· ὅταν ὁμῶς σεῖς νυμφευθῆτε τὴν δεσποινίδα, ἐλπίζω νὰ μὴν εἶμαι περισσότερο ἀπὸ τριάντα.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Πῶς!... Μὰ ποῦ λοιπὸν εὐρίσκομαι; (Πλησιάζει πρὸς τὸν Φραγκίσκον). Ἔχει πραγματικῶς τὸ ἴδιον πρόσωπον ὅπως καὶ πρότερον... Ἄλλ' αὐτὸ ὑπερβαίνει τὰ ὄρια τοῦ πιστευτοῦ. Ἐλα, φίλε μου· μ' ἐμπαίζεις, ἀλλὰ σὲ συγχωρῶ, πράττω μάλιστα κάτι τι περισσότερο, σὲ καθιστῶ πλούσιον, ἰάν μου ἐξηγήσῃς τώρα ἀμέσως τὴν κλεῖδα τοῦ αἰνίγματος, τὸ ὁποῖον ὁ νοῦς μου, τὸ ὁμολογῶ, ἀδυνατεῖ νὰ λύσῃ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Κύριε, γνωρίζετε ἀρκετὰ τὰ ἔθιμα τῆς τάξεώς μας, ὥστε δὲν ἔχετε νὰ μάθετε τίποτε ἀπὸ ἐμέ. Ἐγὼ εἶμαι πνεῦμα ὑποδεέστερον, μαγευμένον πρὸ πολλοῦ χρόνου ὑπὸ τῆς μαγικῆς ἐξουσίας τοῦ Μερλίνου, ὁμοῦ μὲ τὴν εὐγενῆ Μοῖραν, τὴν κυρίαν μου. Ἐπεριμέναμεν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ δάσους πρὸ ἐνὸς αἰῶνος τὴν ἔλευσιν νεαροῦ εὐπατρίδου, ἀρκετὰ μορφωμένου, ὥστε νὰ προτιμᾷ τὰ εὐγενῆ χαρίσματα τοῦ πνεύματος ἀπὸ τὰ θέλητρα τῆς παροδικῆς καλλονῆς. Δι' αὐτὸ σὰς ὑπεδέχθη πρὸ ὀλίγου μετὰ χαρὰς, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποκρῦψω, προαισθανόμενος ὅτι ὑμεῖς εἴσθε ὁ ἐλευθερωτὴς μας. Δι' αὐτὸ δὲ ἔρχομαι νὰ σὰς προσφέρω τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης μου, συναισθανόμενος ἐκ τῆς εὐχαρίστου μεταβολῆς, ἣτις ἐτελεῖτο ἐντός μου, ὅτι χάρις εἰς ὑμᾶς, κύριε, εἶχε φθάσει τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Δὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ εἰπῆς;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Τίποτε.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Τότε λοιπὸν ὁ Μερλῖνος ἄς σὲ βοηθήσῃ, ἐπειδὴ μὰ τὸν Θεόν, ἡ ὑπομονή μου ἐξηντλήθη... (Ὁμᾶ νὰ τὸν ἀρπάσῃ ἐκ τοῦ τραχήλου).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (ἀναχαιτίζων μετὰ ρώμης τὸν βραχιόνά του)

Σιωπὴ!... Ἀκούσατε!...

(Ἡ πλαγία θύρα ἀνοίγεται. Λαμπρὸν φῶς κατακλύζει τὴν αἴθουσαν. Ὁ Κομίγγιος στρέφεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ARTEMIS καὶ οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ.

(Ἡ Ἄρτεμις φαίνεται εἰκοσαέτις, λευχειμονεῖ καὶ φέρει στεφάνην ἀγροτικῶν ἀνθέων εἰς τὴν κεφαλὴν, προχωρεῖ βραδέως κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα μικρὰν ράβδον μαγίσεως. Φθάσασα εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τοῦ Κομιγγίου εἰπτεῖ παρὰ τοὺς πόδας του τὴν ράβδον).

ARTEMIS (μὲ ὕψος καὶ φωνὴν νεανικὴν)

Κύριε κόμη, ἔρχομαι νὰ καταθέσω πρὸ τῶν ποδῶν σας τὸ ἐμβλημα ἐξουσίας, ἣτις δὲν ὑφίσταται πλέον, διότι οὐχὶ μᾶγισσα, φεῦ!...

ἀλλ' ἰκέτις εἶνε ἐκείνη, ἥτις σὰς ὁμιλεῖ τὴν στιγμὴν ταύτην. Εἶμαι ἐγὼ, κύριε; ἢ ἐπαρχιώτισσα ἐκείνη, ἥτις ἐξ αἰσθήματος φιλίας λίαν εὐμενοῦς ἐκρίθη ἀξία νὰ φέρῃ τὸ ὄνομά σας.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ἡ δεσποινὶς Ἀθόλ! . . .

ΑΡΤΕΜΙΣ

Ἡ Ἰωάννα Ἀθόλ! . . . μάλιστα . . . ἴσως θὰ μὲ θεωρήσητε ὡς πολὺ τολμηρὰν καὶ ἥκιστα συγγνωστὴν, κύριε, διότι ἐπεχείρησα μὲ τὴν συναίνεσιν καὶ τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου (δεικνύει τὸν Φραγκῆσκον) νὰ μεταχειρισθῶ θεατρικὰ μέσα, ὅπως ἐπιτύχω μεταβολὴν, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ εὐχὴ, ἡ παράκλησις καὶ ἡ τελευταία θέλησις μιᾶς ἐπιθανάτου . . .

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Τῆς μητρὸς μου! . . .

ΑΡΤΕΜΙΣ

Τὸ ἔργον μου ἐμελλε νὰ λήξῃ, κύριε, ὅταν ἤθελα σὰς ἀποδείξει ὅτι εἴχετε ἐκλέξει κακὸν δρόμον· ὅτι ὑπάρχει ζωὴ πλέον ἀξία εἰς ἓνα ἄνθρωπον καὶ διὰ τὸν Πλάστην, ὅστις τοῦ τὴν ἐχάρισεν· ὅτι ὑπάρχουσι γοητεῖαι πραγματικώτεραι καὶ γλυκύτεραι ἐκείνων, πρὸς ἃς σὰς παρέσυρεν ἡ φαντασία σας . . . Ναί, ἡ ἀποστολὴ μου τότε θὰ ἔλγη (μὲ ὕφος συγκεκινημένον καὶ μελαγχολικόν), ἐγὼ δὲ θὰ ἦμην εὐτυχὴς, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο ἡ σκηνὴ αὕτη καὶ ἐκείνη ἥτις τὴν παρεσκεύασε νὰ μείνωσι διὰ τὴν καρδίαν σας ὡς ὄνειρον, μέλλον νὰ λησμονηθῇ τὴν πρωίαν . . . ὡς μυστικὸν τοῦ ὁποίου τὴν τήρησιν ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν ἐντιμότητά σας.

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ (ἐν ἀγαλλιάσει)

ὦ! σὰς ἰκετεύω! . . . αὐτὸ τὸ ὄνειρον ἄς μὴ τελειώσῃ ποτέ! (Λαμβάνει τὴν χεῖρά της καὶ προσκλίνει βαθύτατα ἐνώπιόν της).

ΑΡΤΕΜΙΣ (σεῖουσα τὴν κεφαλὴν)

Ἡ λατρεῖα αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ προσφέρεται πρὸς τὴν Μάγισσαν;

ΚΟΜΙΓΓΙΟΣ

Ὅχι! . . . πρὸς τὸν ἄγγελον. (Ἀποθέτει τὸ μέτωπον εἰς τὴν χεῖρα τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του).

ΑΡΤΕΜΙΣ (πρὸς τὸν Φραγκῆσκον, ἐρωτῶντα αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός)

Κλαίει! . . . ἐσώθη! . . .